

Novine

S prilogov: Marijin List s Kalend. Srca Jezušovoga

Izhaja vsako nedelo.

CENA: na skupni naslov 25, na posameznoga pa 30 Din. V drugih evropskih državah 75 Din. V Ameriki, Avstraliji z Marijinom listom vred 4 dolare.

Cena oglasov: cm² 75 par, med tekstom 150 Din., v „Poslanom“ 3 Din. Naznanilom i malim oglasom do 30 reči 5 Din. Više od vsake reči 1 Dinar. Pri večkratnoj objavi popust od 5%—25%. Takso plača uprava, poštino oglasiteo. Oglasi se plačajo taki, če ne posebne pogodbe. Oglašje sprejema samo Prekmurska tiskarna.

Rokopisi se ne vračajo.

Uprava: Črenšovci. Pošt. ček. pol. št. 11.806.

Leto XVII. št. 16.

Glasilo Slovenske krajine

Uredništvo: M. Sobota,
Telefon št. 28.

Aleluja! Kristuš je iz groba stano!

Vüzemski svetki, najbolje veličastni v celom leti so nas palik razveselili. Vsa narava, njive i šume, korine v ogracheki se v zelenom sprotoletji radüjejo; kamašteč pogledneš, vsešiom vidiš samo belo cvetje; samo prislühni pa boš čüo vsešiom spevanje ftic, štere nam žvrgolijo svoje popevčice, samo pogledni človeki v obraz pa boš vido, kak nje-mi od düševnoga veselja žari:

Aleluja! Kristuš, naš Krao je od mrtvih stano!

Zvonovje na vüzemske svetke zbüjajo v naših srcaj vüzemsko veselje, od edne do druge vési se širi radost i vsešiom se čüje: „Aleluja! Z veselimi srci spevlite hvalo Gospodi!“ Pa zakoj je vse tak veselo? Zato, ar je Kristuš premagao smrt, grob je prazen i odpreti, obdaja ga svetloba, pred njim beži hüdoba.

To nam narava te dni razodevle, to nas vči sveta vera naših dedekov, ka je Kristuš prineso pred skoro 2000 leti Grkom i Rimlanom ino vsem lüdem novo dühovno sprotoletje, prenovljenje, odičenje i večno življenje. Ne ga je samo te ednok prineso, nego ga ešče dnesdén v našem srci i v sv. Materi Cerkvi. Kristuš žive, kralüje i zmagüje na sveti. Njegovi neprijatelje so ga obsodili na smrt, pa je denok molo za nje na križi i po njegovom trpljenji i po njegovej smrti so bili odrešeni vsi lüdje.

Kak je bilo negda tak je šče dnesdén. Tüdi zdaj šče božni

lüdje preganjajo Cerkev živoga, skrivnoga Kristuša. Meksika je bila krvava od krvi mantrnikov pa se je ravno zavolo preganjanja prenovila k novomi krščanskomi življenji. Tüdi v Rusiji tečejo potoki nedužne krvi, s križa se norca oelajo i ga zasramüjejo, cerkve podirajo, družine razganjajo; Kristuš pa vendar zida novo, dühovno Cerkev batrivnih i mantrniških düš, ki idejo zavolo njega batrivno v smrt i trpijo zavolo njega najhüša preganjanja i moke. Sv. Mater Cerkev pa vodijo veliki papeži k novomi krščanskomi življenji. Kamašteč poglednemo, vsešiom vidimo, ka zidajo nove samostane, nove cerkve; vse to kaže, da je zmagao Kristuš i prišeo novi Vüzem.

Tüdi v našoj državi vidimo vsešiom krščansko prenovljenje. Delo toga novoga dühovnoga sprotoletja obrodi sad za 10 ali 20 let; pride čas, ka lahko z veselim srcom zaspevlemo: „Aleluja, Kristuš je od mrtvih stano, Kristuš je zmagao!“

Ka pa naša krajina. Tüdi naša krajina se prenavla: Naša mladina žive novo življenje i ga razširavle vsešiom, kamašteč pride.

Vüzemsko veselje pa naj tüdi razveseli vse one, za štere nema naša krajina krüha, šteri v tujini trpijo i se mantrajo za svojo ženo, deco i skorico čarnoga krüha, tüdi v tujini naj z nami zaspevlejo: „Zapoj veselo o kristijan, radosti tvoje to je dan!“ i naj zdravi i veseli pridejo nazaj domo.

Ka novoga v Belgradi?

Vesele vüzemske svetke vošči Njeg. Vel. krao celoj vojski s poveljom: „K vüzemskim svetkom Kristušovoga stajenja častitam oficerom vojnim uradnikom, podčastnikom, kaplarom i vojakom krščanske veroizpovedi z želenjom, da njihovi trüdi v službi mojéga ministra za vojsko i mornarico rodijo najhasnovitejši sad na srečo i blagor domovine.“

Za namestnika finančnoga ministra je imenüvani g. Nikola Uzunovič i to tak dugo, dokeč se finančni minister ne povrne iz inozemstva.

Novi patriarh. Za naslednika pokojnoga patriarha Dimitrija je imenüvani z ukazom Njeg. Vel. krala skoplanski mitropolit Varnava. Novi patriarh je bio že vstoličeni. Pri toj priliki se je vršo na kraljevskom dvori slavnostni obed. Njeg. Vel. kral je pozdravo novoga patriarha, te pa je v odgovori obečao popuno vdanost kraljevskoj hiši.

Svetovna politika.

Grof Bethlen v Rimi. Preminoci teden je vogrski ministerski predsednik grof Bethlen obiskao Rim. Tam je bio slovesno sprejeti. Z Mussolinijom je meo politične razgovore. Kak se trdi, je bio namen njegove poti v Rim zbližanje med Italijov i Vogrskov. Bethlen je bio sprejeti tüdi od Sv. Oče.

Revulicija v Indiji. Poročali smo že, da se je pod vodstvom Gandija začnolo močno gibanje, šteroga namen je, da se Indija reši angleške oblasti. To gibanje je od dneva do dneva močnejše. Gandi je pozvao ves narod (može i žene), naj ne nüca nikšega angleškoga blaga. Na te način šče vničiti angleške trgovine. Najprle so se vsi odpovedali angleškoj soli i nücajo morsko sol. Oblasti ostro nastopajo proti upornomi gibanji i majo vüpanje, da je pomali popunoma zatrejo.

Kalendar.

april (30 dni)

17. teden.

dnevi		Rim. kat.	Evang.
m.	tedna		
21	ponedeljek	Vüz. ponedeljek	Vüz. pond.
22	tork	Soter i Kaj	Soter i K.
23	sreda	Adalbert	Albreht
24	četr.	Jüri	Jüri
25	petek	Marko	Marko
26	sobota	Klet	Klet
27	nedela	Peregrin	Anastazij

Senje: 24. Sv. Jüri, 25. Beltinci, Selnica.

Vreme: Oblačno, deževno i vetrovno vreme bo trpelo še dale. Stalnoga še nemremo čakati.

Vozni red:**Hodoš:**

prihod iz M. S. ob 6⁵² i 15²⁴ vöri
odhod v M. S. ob 7⁰⁷ i 15⁴⁰ vöri

Murska Sobota:

prihod iz Hodoša ob 8⁴³ i 17¹⁶ vöri
odhod v Hodoš ob 5¹⁰ i 13⁴⁰ vöri

prih. iz Ormoža ob 9⁰⁹, 12¹⁰, 19⁰⁵, 20³⁵ v.
odh. v Ormož ob 5¹⁶, 9¹², 14¹², 17⁴⁴ v.

Ormož:

prih. iz M. S. ob 7⁰², 12³⁵, 16, 19³⁹ v.
odh. v M. S. ob 7²⁶, 10²⁴, 15⁰², 18⁵² v.

D. Lendava:

prih. iz Čak. ob 5¹⁴, 9⁰⁶, 12⁵⁷, 20³¹ v.
odh. v Čak. ob 5²⁴, 9⁴⁰, 14⁰⁷, 21²⁶ v.

Čakovec:

prih. iz D. L. ob 6²³, 10⁵⁰, 15⁰⁸, 22³⁶ v.
odh. v D. L. ob 4²⁰, 8, 12, 19²⁵ v.

Zveze: Što ma opravke v Maribori, Ljubljani ali Zagrebi se naj pela z vlakom, ki ide iz M. Sobote ob 5¹⁶ vöri, ravnotak tudi iz D. Lendave ob 5²⁴ vöri.

Lepa igra v Ljutomeri.

Na vüzemski ponedeljek popoldne ob treh nastopi „Ljudski oder“ iz Maribora v Katoliškom domi z jako lepov igrov od Male Trezike „Trosila bom rože“. S tov igrov je nastopo tudi v Maribori. Što je mogoči, si naj igro pogledne.

Roko si je potrla.

57 letna Marija Kimlar iz Kamenščaka pri Ljutomeri je mela na podi nekši opravke. Kda je šla dol, se je poškalila i je spadnola na glavički dol. Pri tom se je močno pobila, zvün toga pa si je potrla tudi pravo roko.

Vsaki, ki läbi i poš-
tjuje svoj materinski
jezik naj podpéra

NOVINE!**Murska Sobota****Lüdje — pazite na svoje oči!**

V M. Soboti je država ustanovila stalno ambulanto, štere naloga je pobijati i vničüvati po prekmurskih vesnicaj edno od najnevarnejših očnih betegov — to je trahom. Te beteg je med nami jako razširjeni i se širi neprestano dale, ar je jako poprijeti. Nihče ne varen pred njim i vsak lahko zbeteža. Što se pa nešče vračiti, postane prle ali sledi slepi.

Z veseljom pozdravljamo delo te jako potrebne zdravstvene ustanove, štero je ustanovila država, da bi obvarvala naše lüdi te nevarne očne küge. Zdravljenje je brezplačno.

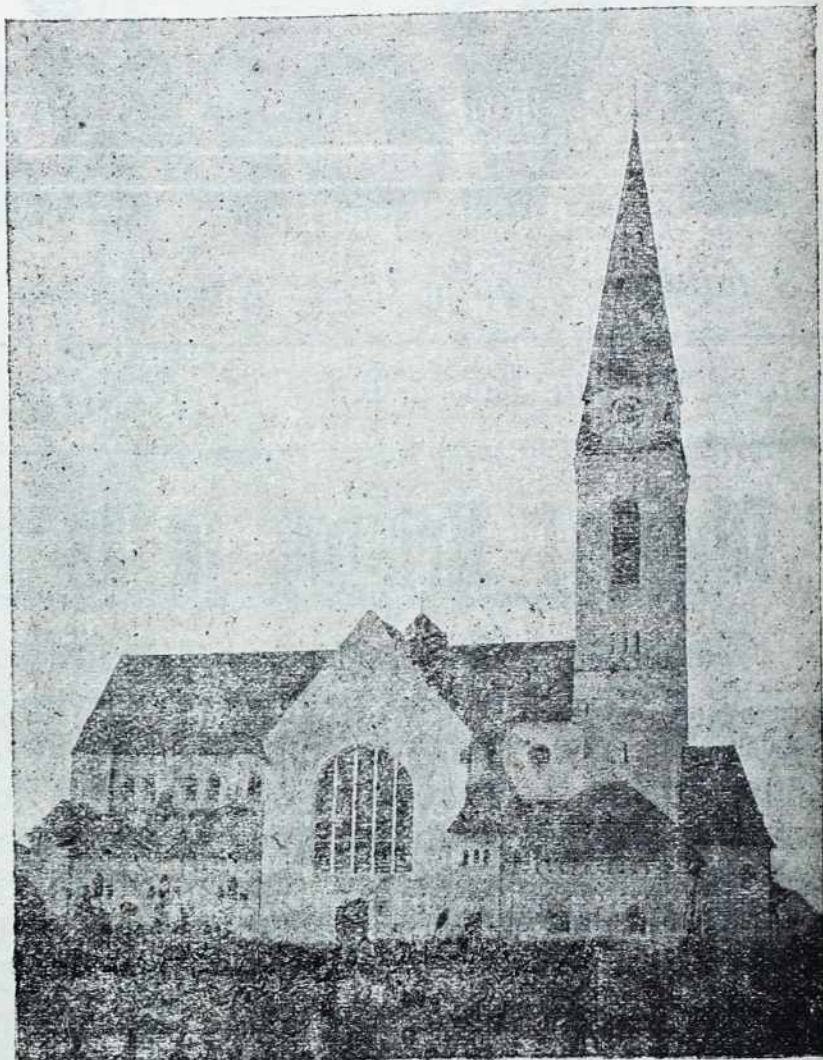
Vsaki, ki se šče obvarvati toga betegaj naj pride večkrat na pregled, tisti, ki so že betežni, naj pa redno hodijo na vračenje. Zdaj se vrači vsaki ponedeljek, četrtek i soboto predpoldnom (če ne svetka te dni) v Grajskoj vulici št. 15. (za grajščinov) naskori pa se bo vračilo v določnih dnevaj tudi po vesnicaj.

* * *

— **Žalostna zgüba.** V najlepših letaj je v Pešti vmro Viktor Hahn, brat g. Izidor Hahna, lastnika Prekmurske knjigarne. Pokojni je bio duže betežasti i njemi doktorje neso mogli pomagati. Rodbina naj sprejme naše sožalje.

— **Francoski den v gimnaziji.** V ponedeljek se je vršo v gimnazijskoj dvorani francoski den. Pevski zbor je zaspevao primerne pesmi, g. profesor Hvala pa je držao govor. Po slavnosti so se začnole za dijake počitnice.

— **Za naše poštare.** Že v zadnjoj številki smo naznanili, da priredijo naši pošтари prišestno nedelo (27-ga aprila) popoldne ob dveh na Glavnem trgi veliko tombolo s prek 500 vekšimi i menšimi dobitki. Ar je namenjeni čisti dobiček za betežne, sirmaške, zapüščene poštare (njüvo deco, žene, dovica), se naj nihče ne brani tombolskih kart.

Rim. kat. farna cerkev v M. Soboti.

— **Nova hiša.** S Kardošovov hišov, ki se zida poleg šole Aleksandrova cesta vnogo pridobi na zvünašnjosti. Hiša de na dva štoka. V njoj bodo uradni prostori za davčno upravo, za oddetek finančne kontrole i za katastre. Zvün toga bo v njoj prostor tudi za dve trgovini. Hišo zida znani zid. podjetnik g. Št. Mesarič.

— **Delo Prekmurske tiskarne.** Gotovo bo zanimalo vsakoga, ka premore tiskarna, v šteroj se tiskajo naši listi. Za letos še nemremo podati nikše statistike, lahko pa jo podamo od lanskoga leta. Natisnolo se je mesečno: okoli 15200 falatov Novin, 6000 falatov Mar. lista, 3200 falatov Muravidéka i 1300 Düševnoga lista, skupno teda 25,700 falatov od vseh štiraj listov. Letno pa se je natisnolo dvanaajstkrat telko, to je skoro 310 jezer falatov. Zvün toga se je natisnolo 2200 falatov evangeličanskoga kalendara i ravno telko falatov kalendara „Dober Pajdáš.“ To pa je samo vekše i stalno delo, štero je tiskarna zvršila, vnogo pa je tudi menšega dela. V veliko priporočilo njoj je, da vsako tiskarsko delo jako lepo zvrši i po jako zmernoj ceni.

Grozen ogenj. Preminočo nedelo opoldne je v hrváškoj vesi Zaloka vövdaro ogenj, ki je vničo 127 poslopij. V ednoj hiši je zgorelo tudi 150 jezer Din. gotovih penez. Goreti je začnolo v ednoj kühnji, kde se je vužgala mast. Plamen je vdaro skoz lor, močen veter ga je zaneseo na drüge hiše.

Slovenska krajina

Velke slovesnosti v Veržeji.

Drügo nedelo po vüzmi bomo obhajali v salezijanskem zavodi „Marijanišči“ prvokrat svetek blaženoga Ivana Boska, ustanovnika salezijanske družbe, šteroga so lansko leto slavno vladajoči sv. Oča, Pij XI. prištel med blažene. Sv. Cerkev je določila, da se bo obslužavao svetek blaženoga Ivana Boska vsakše leto dne 26. aprila.

Ar je to prvi svetek, šteroga bodo salezijanci obslužavali v mariborskoj püšpekiji, zato se vršijo velike priprave za to slovesnost. V dnevih 1., 2. i 3. maja bodo v veržejskoj farnoj cerkvi izpostavljeni ostanki Blaženoga na tridnevno češčenje. Vsakši den ob 6-ih bode popevana sv. meša, nato pa predga o D. Boski, pa tudi večer ob 7-ih bo govor i slovesne večernice.

V soboto, dne 3. maja zvečer ob 7-ih bo govor, nato prenos ostankov Blaženoga v prošeciji v zavodovo prenovlono kapelico. V nedelo, 4. maja bode blagoslovitev novoga oltara Matere dobroga tanača i slovesni svetek na čast novomi Blaženci i zednim tudi svetek Marije, Matere dobroga tanača.

Svetka se bodo vdeležili sami prevzvišeni gospod knezoškof mariborski, Dr. Karlin, ki se pripelajo že v soboto popoldne i bodo v nedelo predgali i mešüvali vöni na prostom i tudi blagoslovili novi oltar. — Od več strani so se že priglasili romari i prijatelji salezijanskoga dela, da bodo v prošecijaj prišli počastit Mater dobroga tanača i njenoga velikoga častilca blaženoga Ivana Boska.

Vabimo tudi vas, dragi Prekmurci, da pridete kelko mogoče v prošecijah. Naznanite nam naprej če pridete v prošeciji s križom, da vas dühovnik počaka pri križi sredi trga Veržeja i sprevodi do kapelice. Lehko pridete že v soboto, prenočišče bomo preskrbeli. — **Veržejski salezijanci.**

*

— **Besen pes vgrizno 6 lüdi.** Preminoči teden je zadela družino Štefana Pintariča v Martjancih (hš. 37.), žalostna nesreča. Naednok je zbesno domači pes i je vgrizno vsakoga, do koga je prišeo. Tak je vjo domačo gospodinjo, dva sina i tri drüge lüdi. Vseh šest so odpelali v mariborsko bolnico. Psa je vjela pred kakšimi 30 dnevi lastivna mati i od tistoga časa je bio betežen, dokeč ne na njem besnoča vövdarila.

— **Nesreča je zadela družino dobro poznana dr. Sedlačka v Radenčih.** Njegov brat je poročnik v češ-

koslovaškoj vojski. Pred kratkim so meli tam velke vojaške vaje z ročnimi granatami. Eden vojak je preslabo zagnao granato, tak da je spadnola v jarek, v šterom je bio g. poročnik. Granata se je razpočila. Poročnik je zgübo oko, nos, roko i je dobo tudi več drüghih ran. Osem dni je ležao v omedlevici. Želimo njemi, da kem prle ozdravi, družina pa naj sprejme naše sožalje.

— **Vesele vüzemske svetke želejo** svojim domačim, poznancom i celoj törjanskoj občini iz Francije Gerič Števan, Repič Jožef, Hozjan Števan, Petek Števan, Kolenc Jožef, Gaber Janoš. — Ravno tak želejo veselo alelujo celoj Slovenskoj krajini, posebno svojim starišom, rodbini, znancom, dečkom i deklinam v Gor. Slavečih iz Francije Ludvik i Marija Rac, Alojz i Marija Lenarčič.

Zastopstvo Transoceanika, glavne italijanske linije je v D. Lendavi na glavnoj vulici. ⁴⁵

— **Bik je pogino.** Karol Goričan v Polani (sobočki okraj) je meo velikoga bika, ki je vagao 522 kil. Živinče je dobilo prunt tak da so je mogli bujti. Bik je bio vreden prek 5100 Din. — Prunt je nevaren tudi za lüdi. Če pride krv takšega živinčeta v človečo rano, človeka zagifta i ga spravi iz sveta.

— **Grdi napad na cesti.** Preminoči teden so pijani delavci na cesti med Tišinov i M. Sobotov napadnoli voznika, ki je pelao slatino. Kola so njemi porinoli v jarek, potem pa so odšli. Sirmak si ne mogeo pomagati, dokeč nesta prišla dva zidara od Kapele. Kda so drügi delavci vidili, da tej rivlejo kola vö, so prišli nazaj i so jih začnoli sünjavati. Eden je potegno nož i se je spravo nad starejšega zidara. Rano ga je na glavi, na roki i na drüghih mestaj tak, da so ga mogli spraviti v bolnico.

— **Volitve kotrig sreskoga kmetijskoga odbora.** Na vseh 20 voliščaj sreza Murska Sobota so zvršene volitve v sreski kmetijski odbor. Izvoljeni so na posameznih voliščaj sledeči: Bodonci: Beznec Štefan, Čankova: Šiftar Aleksander, Vaneča: Temlin Štefan, Križevci: Kelemen Jurij, Prosenjakovci: Lipič Josip, Pušonci: Flisar Štefan, Černelavci: Titan Janez, Murska Sobota: Lanjšček Franc, Mlajtinci: Kovačič Štefan, Satahovci: Martinec Anton, Gederovci: Šoštarec Jožef, Mačkovci: Küplen Štefan, Gor. Petrovci: Kozic Jožef, Šalovci: Žiško Janez, Markovci: Časar Janez, Boreča: Belcar Franc, Serdica: Unger Mihael, Rogaševci: Šalamon Andrej, G. Lendava: Kerec Janez, Pertoča: Mencinger Josip. — Prvo zasedanje sreskoga kmetijskoga odbora Murska Sobota se vrši v sredo, dne 26. aprila ob 10. vöri dopoldne v občinskoj posvetovalnici. Na dnevnem redi je med drüghim volitev predsednika dveh kotrig v banovinski kmetijski odbor, sestava načelnoga programa za pospešüvanje kmetijstva v srezi i proračun za leto 1930.

— **„INKA“** dišeča vinovica odstrani za gotovo i hitro vse bolečine reumatizma, zobobola, glavobola. Pri smicanji, prehladi, bolečinaj želodca pomaga „INKA“. Eden glažek z točnim navodilom košta 12 Din. Dobi se v apoteki pri SVETOJ TROJICI v DOLNJOJ LENDAVI.

— **Prijatelji biciklinov.** V Križevcih na Goričkom se godijo čüdivite reči. Eden za drüghim preminavlejo biciklini i to većinoma stari i sekulerani. V dveh dnevaj jih je preminalo pet. Stvar je vsakajački čüdna i jo bo vredno preiskavati.

— **Pregnani tolvaji.** Štefan Bakan v Nedelici je bio tak srečen, da so njegovo klet dvakrat obiskali nepozvani gostje. Oprvim so meli srečo i so odnesli okoli 25 litrov žganice. To jih je tak navdüşilo, da so prišli tudi drügič. Zdaj jih je vert začüo i je prišeo vö gledat. Kda so tolvaji vidili, da so jih opazili, so začnoli strelati, nato pa so odbežali.

— **Blažene vüzemske svetke želem celoj Slovenskoj krajini, posebno mojim domačim.** — Ludvik Ovsenjak, vojni šofer, Požarevac.

Stara zgodba.

Kraljevič Sakia-Muni, šteromi so zatajili, da je na sveti starost, beteg i smrt je ednok šo na sprehod. Na poti je sreo staroga, grdoga človeka. Ar ne znao, da je na sveti starost je začüdeno pitao: „Ka je to?“ Odgovorili so njemi, da starost, šteroj ne vujde nieden človek, ki dugo žive. Kraljevič je strepetao, bežao domo i se je zapro v sobo.

Za nekaj dni je znova šo na sprehod. Srečao je betežnika, ki je bio že napol mrtev. „Ka je to?“ je zapitao, ar so njemi zatajili, da je na sveti beteg. „Beteg“, so njemi oogovorili, „šteri lahko zadene vsakoga človeka“. Kraljevič je znova strepetao i zbežao domo.

Kda se je malo potolažo, je šo ob tretjim na sprehod. Mimo njega so nekaj nesli. „Ka je to?“ se je začüdo. „Mrtvec“, se je glasio odgovor. „Ka je to, mrtvec?“ Povedali so njemi, da je to človek, ki se več nikdar ne zbüdi. Kraljevič je stopo k njemi i ga je pogledno. „Ka zdaj napravite z njim?“ — „Zakopamo ga“. — „Zakaj?“ — „Ar več ne bo živo, nego ga črvovje pojejo.“ — „Oh, ali je to človeča usoda? Tüdi mene zakopajo i me pojejo črvovje?“ — „Ja!“ — „Domo, domo“ — je zakričao zdvo-

jeno kraljevič. „Nikdar več ne bom šo na sprehod.“

Od tistoga časa se kraljevič ne zgeno iz svoje palače.

(Vsi, ki se vdajate samo vživanju i grehi, pomislite, da vas čaka starost, beteg, smrt i po vstajeni — večnost!)

Odkod so priromali krumpiši?

Krumpiše jemo den za dnevom, a vseeno je dosta ljudi, ki ne vejo, da v naših krajih neso vsikdar rasli, nego so priromali k nam iz drugih krajov. Prva domovina krumpišov je južnoameriška država Peru. V Evropo so prinesli krumpiše 1584. leta i to najprle na Irsko, od tam pa v sosedno Anglijo. Iz Anglije so bili prinešeni krumpiši v Francijo. Leta 1611. jih je francoski krao oprvim jo. Kakših 30 let sledkar so meli krumpiše tudi že v Nemčiji. Po vsaj Evropi pa so začnoli krumpiše saditi okoli 1775. leta. Od tistoga časa so krumpiši naša vsakdenešnja hrana i posebno sir-macije nemrejo brez njih biti.

Odlikovani pes.

Nekšega psa „Princa“ v ameri-kanskoj državi Massachusett je dole-tela ta sreča, da je dobo odlikovanje. Zaslužio si je, ar je rešo človeško življenje. Dveletna gospodarova hčer-kica Eilen je šla z njim na sprehod. Mala je tak dugo hodila, da je priš-la na železniško progo. Bila je trūd-na i si je tam sela na šinjo. Naskori je zaspala. Naednok se je prikazao v daljavi vlak. Kda ga je pes zagledno, je zgrabo spečo deklico i jo je od-neso z nevarnoga mesta. Lüdje so videli to i tak je pes prišeo do od-likovanja.

Za gospodinje.

Kak se naj sadi kapüsta?

Vnoge gospodinje se tožijo, da majo grintavo zelje. Da se tomi izog-nejo, morejo paziti pri sajenji kapüs-te. Pred sajenjom se naj zmeša svinjski gnoj i gnojšnica. V to mešanico se naj za pol dneva dene kapüsta i se potem taki posadi. Dobro je tudi,

da se zelnik večkrat pognoji s takšov mešanicov.

Pri zelji trbe paziti na edno stvar, proti šteroj vnoge gospodinje grešijo. Kapüsta komaj dobi nekelko listov, joj odtrgajo spodnje liste. S tem pozročijo, da začne zelje gniliti. Na mestu, kde odtrgajo list, nastane rana. Najbolše je püstiti zelnate glave do konca pri miru.

Betežne küre.

Včasih vidimo küro, ki ma de-belo napihnjeno glavo, medlo oko, bledi greben, gingave, žute noge i plavkasto farbo. Takša kokoš je be-težna; navadno ma na glavi ali pod perotmi mozole.

Gospodarstvo

Kak dugo naj tele ceca? Pri mnogih hišaj komaj čakajo, da bi kra-va skotila. Naprej se veselijo mleki. Da bi si potoložili željo, teleti, „jem-lejo“ mleko. To je njemi na veliko škodo, ar ne dobi telko, kak nüca njegovo doraščajoče telo. Teoci mo-rejo vse cecati. Samo tak se lahko dobro razvijajo. Vnogo se greši tudi pri odstavlanji telec. Neštarni odstavijo tele v sedmom, drugi v osmom ali devetom tedni. Za tele je prvo i dru-go i tretje premalo. Što šče meti močno živino, more teleti püstiti ce-canje najmenje dvanajst tednov; de-vet tednov naj ceca vse, potom pa se njemi lahko malo jemle, namesto toga pa njemi trbe davati primerno hrano. V te namen je dobra ovsena mela ali otrobi. Če tele ceca najme-nje tri mesece, dobi potrebno moč za rast i je tudi proti betegom bole od-porno.

Tečaj za kontrolne asistente živinorejskih kontrolnih organizacij se je vršo v Kmetijskoj šoli pri Sv. Juri-ji ob južnoj železnici. Tečaja se je vdeležilo tudi iz naše krajine 10 kme-tovalcov.

Boj hroščom. Proti konci apri-la začnejo hrošči gospodariti po drevji. Škode, štero napravijo, če jih je dosta, niti ne mogoče popisati. Vničijo vse, ka njim pride pod ostre zobe. Ar so jako škodlivi, jih trbe vničüvati. Najleži jih vničimo tak, da jih v gojčno, prle kak se zbüdiyo,

stepemo z drevja, jih na küp pogrma-dimo i polijemo z vrelov vodov. Tel-ko časa si lahko vsaki vzeme, poseb-no šče za volo toga, ar z njimi lahko hrani küre ali celo svinje, ali pa jih ponüca za gnoj. Če se nücajo za gnoj, se morejo dobro popariti, da beličice pri njih ne ostanejo žive.

Skrb sa svinjo-mater. Svinja-mati ne skrbi samo za sebe, nego tudi za prasce, štere nadaja. Na to more gospodinja misliti pri krmlenji takših svinj. Če svinja, ki ma male, ne dobi potrebne hrane, začne pešati. Ne peša pa samo ona, nego tudi pras-ci, ki ne dobijo zadosta mleka. Ka naj se polaga svinjam-materam? Hrana, štera davle moči mleko. Vno-gi priporočajo ječmen. Jako dobri so tudi pšenični otrobi. Razmi se, da more dobiti dojna svinja tudi dosta zelenjave, ar ravno ta pripomore do dobre mlečnosti. Da je za svinjo-mater jako dobra tudi mlečna hrana, niti ne trbe naglašati.

Pošta upravništva.

Kerec Jožef, S. Lorenzo, Argentina. Veseli nas, da redno dobivate naše liste i se njim radüje-te. Za vas se je že plačala polovica naročnine. Pet pesov dobili za pod-poro M. Lista i Novin. Najlepša hva-la. Pozdrav, ki ste ga svojim doma-čim i vsem nam poslali, je z lübez-nostjov sprejeti. Sprimate tudi vi na-šega tak. Seredi J. Bogojina. Od župana izpostavljeno svedočanstvo od-poslali na sresko načelstvo v Mari-bor. Ali vi bi mogli tudi prošnjo vložiti.

Razglas.

Velko živinsko i kramarsko senje se vrši v občini MARTJANCI dne 6. ma-ja, 6. augusta i 23. oktobra. Vse küp-ce i odávce vabi občinski odbor. 2

Naznanilo.

Podpisana naznanjam vsem svo-jim cenjenim odjemalcem i prijatelom, da bom trgovino

BRATA BRUMEN

tudi po smrti svojega moža vodila na istom mestu i v istom obsegi naprej. Vsi moji dozdašnji odjemalci bo-do tudi za naprej postreženi z dobrim blagom i niskimi cenami.

Se priporoča

GENOVEFA BRUMEN.

Vesele vüzemske svetke žele
vsem širitelom, naročnikom,
čtilelom, oglašivalcom
i drugim prijatelom Novin
Uredništvo i uprava.

Vstajenje Gospodovo.

Evangelij sv. Marka vu 16 táli.

Vu onom vremeni: Marija Magdalena i Marija Jakobova i Salome so kúpíle záčimbo; da bi pridoče namazale Jezusa. I jako rano prvi dén sobote pridejo k-grobi; gda je že zíšlo sunce. I zgovarjale so si med seboj; što nam odvala kamen od dvér groba? I nazaj glédajoče vidile so odvalani kamen: bio je najmre jako velki. I notri idóče vu grob, vidile so mladénca sedéčega z desne strani, oblečenoga vu belom gvanti i strašile so se. Šteri njim veli: ne bojte se Jezusa iščete Nazarenskoga, raspétoga, gori je stano, n je eti: ovo mesto gde so položili njega. Nego idte, povete vučenikom njegovim i Petri; ka pred vami ide v Galilejo, tam te ga vidili kak vam je povedao.

Vüzemsko pismo.

Zemla se budi. Sprotoletje je tü. Naskori bo narava prepletena z zelenim veneoni. Drevje bo odpiralo svoje brstje, zemla bo poganjala nove rastlinice, ogračeki bodo opleteni z vencí dišečij rož i nad rožami bodo lctale včele.

O kak lepa je natura v sprotoletji . . .

I človek, korona vsega zemsko-ga stvarstva, bo vživao vso naturno lepoto, njegova duša bo puna mehkih čuvstev i prido njemi skuzé, ar se spomni po prerajajočoj se naturi svoje mladosti. V spomin njemi pridejo tisti lepi i srečni dnevi, štere je meo, štere je vživao v dnevaj ljubavi, v dnevaj istinske sreče.

I pri tom se spomni svojga prvoga vüzma. Vüzem je i on je daleč od doma. Novi svet se je razprestro pred njegovimi očmi. Novi lüdje stojijo pred njim, nove navade gleda i opazuje, v novo življenje si žele. Njegov duh je želen iskati nove hrane.

* * *

Spominjam se svojga prvoga vüzma. Lepo je bilo i sunce je sijalo. Na domačih oknaj so dišali muškatalini. V kupici so bile sirotice, šče malo razcvetene.

Vóra je odbila devet. Oblečen sem bio v svetešnji obleč. Smejao sem se i bio zadovoljen.

Prišli so tetica. Dao sem njim roko i šla sva k velkoj meši. Drugoč so zvonili i tisti zvonovje so tak spevali, da so se mi zarisali v srcé i zvonijo šče dnes v mojoj duši.

Franjo Horvat:

Vüzem . . .

Sprotolešnja zarja se je obüdila,
stvatstvo je vse oživelo,
duša je človeška vüzem začütíla
i zaspevala veselo . . .

Glas zvonov je splavao prek po poli, doli
i naturni glasi v rümi
zdrüženi z njim šli so glasni v svet okoli
i se zgüblali po šümi . . .

Vtihnoli so škrebetavke glasi tužni,
žalosten je dén premíno,
z vüzmom stanoli so novi dühi rožni,
ar je svet pa ves obino . . .

Vüzem je znamenje božega vstajenja
človek — znova ti se zbüdi,
naj bo vüzem teli pesem pomirenja
z Bogom — s tvojim bližnjim! . . .

Radost naj nam v srcaj zakralüje,
štero Kristuš-Kral vsem dáva,
tvo' srcé naj k Njemi z vüzmom pa šetüje,
da bo v tvojoj duši správa!

Lüdje, šterih je bila puna cesta,
so šli k meši, ar je bio vüzem, velki
svetek, i lepi den.

Po ravnici proti Beltincom je sijalo sunce. Njive so bile že zelene i tam daleč prek Müre so se smejale mariborske gore. Vsešiom je bio vüzem, vsešiom je plavala vesela: Al-leluja!

Pod debelov lipov pri cerkvi so stali moški. Gučali so si i z njüvij obrazov je sijalo veselje.

Što me je vido i me poznao, me je kaj pitao. Vsakšemi sem gledao v oči, ar je bio vüzem i sem bio dobre vole.

Stala je te šče samo stara cerkev. Plot je bio okoli nje i lepa zelena trata.

Zazvonili so k meši. Šo sem s teticov ščista naprej k oltari, gde je kralüvala podoba Marije, z Jezušom v naročaj. I što se Te ne bi spomno, Marija, tam v tistoj lepoj cerkvi za Čarnim logom? Pokojni plivanoš so služili mešo i pokojni školnik so tak lepo igrali na vorgule vüzemsko pesem.

* * *

Minola so leta. Vüzem je pali tü i vsi si želejo vesele i blažene vüzemske svetke. Tüdi jaz želem vsem znancom.

Ali šli so od nas vnogi, šteri so te bili, gda se spominjam svojga prvoga vüzma. Nega jih. Novi rod rasté, novo življenje orje v mladom rodi.

I zdaj, gda se po celom sveti popeva vesela vüzemska pesem, se spominjam tistih, šterih nega med nami, šteri so odišli. Nesmimo biti ne-

zahvalni možom, šteri so nam dali puno vero, moč za trpljenje, vero v božo lübezen i zavüpanje v dobroga Boga. Samo tak nam je vüzem lahko vesela pesem, štera bo prijetna pri Bogi i štera nas očuva lagoonine, brezbožnosti i nezahvalnosti, štera nam zaseja v srca lepoto božo i zavüpanje v naše duševno vüzemsko goristajenje.

Tak bomo meli istinsko i blažene i vesele vüzemske svetke!

Naša gimnazija.

Ka smo v letaj pred vojno želeli, to smo l. 1919. dosegli: slobodo naše krajine zdrüžene z ostalimi Slovenci v jugoslovanskoj državi. A po pridobljeni slobodi nam tri naloge povzročajo žmetne skrbi: 1. pravilna, na hasek sirmaškoga lüdstva pravično izpelana agrarna reforma, 2. zaposlenje naših delazmožnih i krüha lačnih lüdi i 3. soboško gimnazijsko pitanje. Deset let smo delali i se mantrali za dobro rešitev teh pitanj. Šterih ugodna rešitev bi naj našoj gosti naseljenoj krajini prinesla zemelsko srečo i blagostanje, kršćanski prerod i obmejnim državlanom narodni i državni ponos.

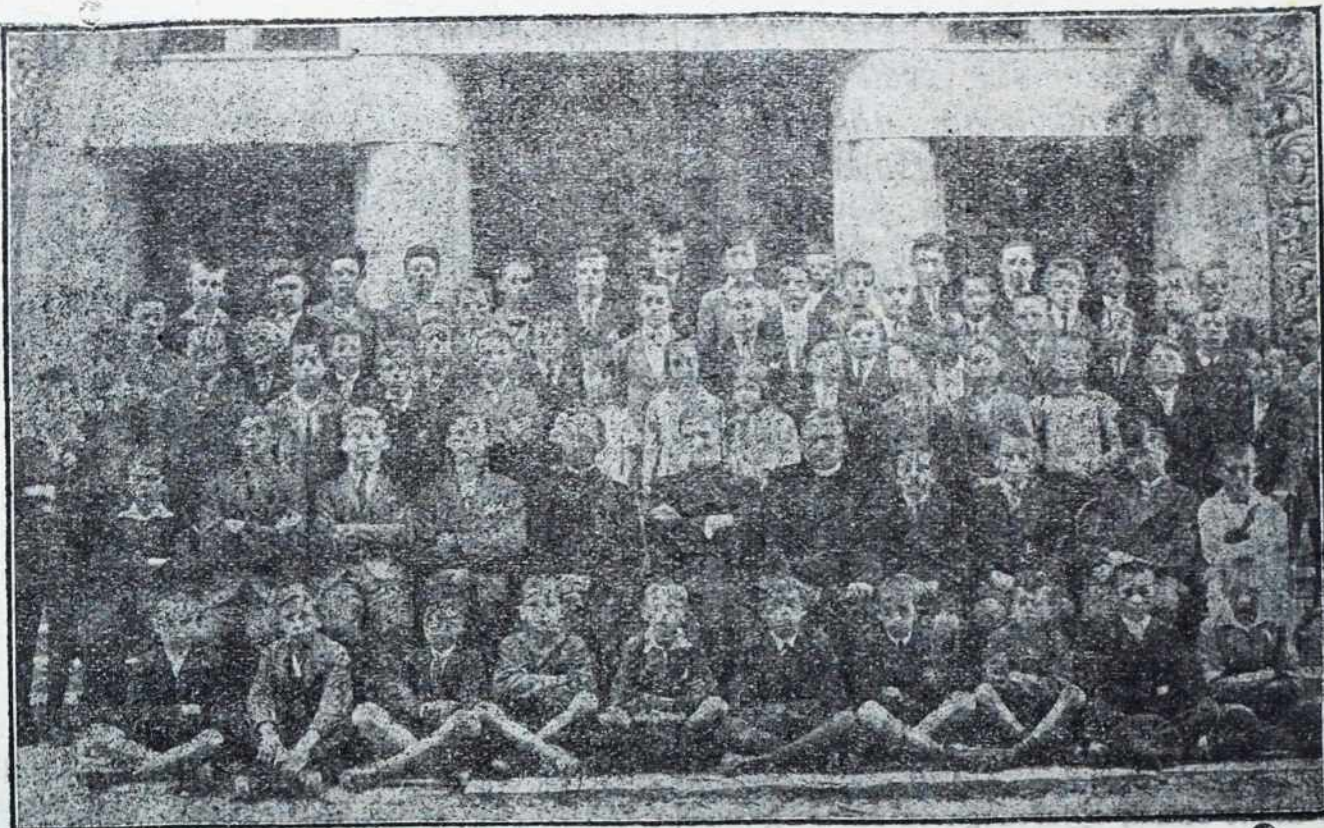
Soboško gimnazijsko pitanje se rešavle že pet let. Govor je od nove stavbe, od podržavljenja višjih razredov. Trdno vüpano, da se bližamo če duže bliže tomi vresničenji. Dobro vrejena, popolnoma gimnazija, na šteroj naj bi se naša mladina pod vodstvom, dobrih, skušenih profesorov — zgojila ino izobrazila v vsakom pogledi (verskom, narodnom i kultur-

nom) za goreče, hasnovite delavce naše mlade, narodne domovine.

Vsi znamo, da je naša gimnazija kulturno svetišče v Slovenskoj krajini, da je slovenska trdnjava ob meji i spomenik naše slobode, da je i ostane najdragši kinč prekmurskoga naroda.

Velko zahvalnost smo dužni banskoj upravi v Ljubljani, posebno visokospoštovanomi i priljubljenomi g. bani Serneci zavolo toga, da je v proračuni določo vekšo šumo za zdržavanje višjih razredov. Naša krajina toti že 10 let žive v skupnoj domovini, a je še premalo znana i preiskana. Ne je bogata na naravnih lepota, ne na rudninaj, a bogata je na narodnih starih šegaj, bogata na svojem milodonečem narečji, ma tudi druge posebnosti. Vse to naj ohrani i preišče naša inteligencija, ki se izobražuje i se zgaja na našoj gimnaziji. Naša gimnazija naj nam zbudi i zgoji pesnike i pisatele

ki naj v svojih delaj opevlejo i opišejo vse, ka veselega i bridkoga doživla mehka, žmetno preskušena prekmurska duša. Pitanje sobočke gimnazije ne samo prekmursko pitanje, nego je slovensko i državno pitanje. Toga se naj merodajne oblasti zavedajo. Ona more zgojiti našo mladino, da bo na severnoj meji države močna trdnjava 100.000 vernih prekmurskih src.

Lanski nižje šolci — gimnazijci.

Prva razstava v Slovenskoj krajini.

Lansko leto ob priliki proslave desetletnice našega oslobodjenja je Slovenska Krajina prvič stopila pred širšo javnost z svojimi izdelki. V Soboti so obrtniki razstavili svoje lepe reči, v Črensovcih pa celi narod svoje kinče i svoje zemle bogastvo; domačo obrt i pridelke zemle, odnosno predelavo teh v hrano. Od prve, to je obrtniške razstave se je lani že zadostno poročalo, ne pa od velike razstave v Črensovcih, ki je trpela od 17. do 20. augusta lanskoga leta. Od te mo poročali zdaj, kak smo že lani obečali. Razstava se je namestila v ogradi i na dvorišči „Zgodovinske hiše“ Bedrnjakove, kde stanuje g. Klekl Jožef, vp. plebanoš že 18 let.

Razstavo je odpro g. pukovnik Raka S. Radovič, odposlanec Njeg. Vel. Krala v navzočnosti zastopnika vlade, vojnoga ministra, predsednikov mariborske i ljubljanske oblasti dr. M. Slaviča, vseuč. profesora, većih višjih oficera, zastopnikov naše domače oblasti, urednikov vnogih listov i to najvećih iz Beograda, Zagreba i iz Ljubljane itd. itd. Naroda je privrelo ne samo iz Slov. Krajine, nego iz oddaljenih krajov, celo iz Kranjske tudi, nešteto.

Zgodovinska hiša je bila popolnoma opletena z venci. Venci so se sükali okoli nje i nažnanjali tisto lübezen, štero je ta hiša vsakomi kazala, predvsem pa slovenskomi lüdstvi ves čas. Celo morje zastav je plako-

talo s hiše i celoga prostora razstave v znamenje, da je zmagala miseo, štero je v trpljenji sejala ta hiša: Slovenec je dobo svoje pravice.

Krlevskoga zastopnika so pozdravile štiri v narodno domačo obleko oblečene deklice, ki so njemi ponüdile po našoj staroj navadi krüh i vino, vse ka je rodila naša zemla. Te štiri deklice so bile: Luthar Elizabeta, poslušalka vućitelske šole, Cigan Marica, šolarica 4. meščanske šole, Čurič Roza i Kovač Trezika vdeleženki gospodinjškoga tečaja v Črensovcih, vse iz Črensovec.

Prva stopi pred g. krlevskoga zastopnika gdč. Lutarova i ga s temi rećmi pozdravi:

„Gospod krlevski zastopnik! Slavna gospoda! Prišli ste v skromno ves i v toj tudi k ednoj najskromnejših hiš. A pod odevkov skromnosti se skriva kinč, ki je neprecenliv po svojoj vrednosti. Vojskovođa je stanüvao v toj skromnoj hiši, šteroga je nasledüvala naša cela ves i za njov vsaka ves, cela Slovenska Krajina, dokeć nesi je pod njegovim vodstvom priborila, ka je od davnih časov želela: slobošćino. Prišo je naš mali narod, ki je bio na smrt obsojen, s svojimi brati prek Müre, v edno novo: **svojo narodno državu.** To je tisti kinč, ki se skriva v našoj skromnoj vesi i v toj skromnoj hiši, ki jo s svojim visokim obiskom počašća zdaj Njeg. Vel. Kral po svo-

jem odposlanci i naša oblast. Seme rožice, štera slobošćino rodi, se je v toj hiši posejalo; se je v njoj sklilo v hüdoj zimi trpljenja . . . je v njoj pokazalo rast . . . rast med trnjom . . . i kda je rožica dorasla, je na križ slonela i tü precvela . . . Zato nam je tak draga ta hišica, rojstna hišica cele Slovenske Krajine . . . Zato se zbiramo tak radi kre njenih prostih sten . . . Zato smo prinesli tudi k njenoj strehi sad našega razuma, naših rok, to malo razstavo, na štero smo vas g. krlevski zastopnik i zastopniki oblasti povabili, da si jo ogledate. V svetlosti tiste lübezni, štera že osemnajset let žari iz te hiše, bodite g. krlevski zastopnik, zastopniki oblasti, vsa visoka gospoda i naši mili gostje toplo pozdravljeni!“

Nato je Čurič Roza z pajdašicama ponüdila domačo šćrúco i vino krlevskomi zastopniki z etimi rećmi: „Po staroj navadi Slovenske Krajine se gostje sprejmejo s „falaćkom krüha“ i „s kupicov vina“, i da „hišni oća“ načne prvi krüh i natoći prvo kupico. Prosimo zato g. krlevskoga zastopnika, da blagovoli v časti „hišnoga oće“ načeti i natoćiti prvo kupico domaćega pova. Sad, ki ga je obrodila Slovenska Krajina, vam ponüjamo v znamenje naše stare gostolübnosti i vas prosimo, da našo razstavo odpreti blagovolite!“

Nato je krlevski zastopnik nač-

no z doma narejenim nožom štrūco, jo poskušo, si natočo vino i to poskušo i zatem z lepim govorom odpro razstavo, se razgovarjao s štirami deklicami i narodom kak i z ostalimi gospodi. Vsi so si natenkoma ogledali razstavo i bili ž njov popolnoma zadovoljni. Med ogledovanjem je igrala žižkovska godba i jako lepo popevala šolska deca od Lipe pod vodstvom g. šolskoga upravitela Ozmea. Nato so šli kraljevski zastopnik i ostali zastopniki oblasti, gostje pa novinarje v zgodovinsko hišo, kde so si počinoli i poskušili naše domače vino, ki je bilo tu razstavljeno. Tu so bili tudi rastavljeni vsi letniki prvih slovenskih listov Novin i M. Lista.

Ka je bilo vse rastavljeno?

Poleg naših listov i poleg vina, štero so dali na razstavo iz sobočkoga sreza g. Dr. Škrilec Mihal, primarij bolnice, iz dolnjelendavskoga pa veleposestvo v D. Lendavi, so se razstavili:

1. Kmetijski pridelki:

Žižek Mihal Ižekovci je razstavo proso, visoko 215 cm. i pšenico; Jakšič Ivan, G. Bistrica proso, visoko 170 cm., kukorico visoko 245 cm., sladko papriko, ugorke i zelje; Šolski ograd Črensovci kalarabo, ugorke, rdečo repo, sladko papriko, krumplice, petržeo, pasteno, dva venca luka; Tratnjek Štefan, G. Bistrica, jaboka; Matjašec Štefan, Lipa grške, jaboka, žito, pšenico, krumplice, akacijin med; Šebjanič Jožef, Trnje ugorke; Bedrnjak Ivan, Trnje grozdje; Godina Marko, D. Bistrica vino i žganico; Golinar Lovrenc, Črensovci jaboka; Weiss Oskar, Črensovci par golobov; Šolski ograd, Sr. Bistrica kalarabo; Horvat Štefan, Žižki pšenico; Veleposestvo, Beltinci krasen pov tak v vlatovjej kak v zrnji i v rožaj; Tibaot Bara, Žižki graj; Lejko Martin, Trnje snopič lenü.

2. Jestvine.

Kovač Treza, Črensovci je razstavila kukorčne pogače, bider; Kolenko Verona, Črensovci štrūco bidra; Kolenko Apolonija, Črensovci gibice; Lutar Štefana, šolskoga upravitela v Črensovcih mama senjske pogačice; Gabor Treza, Črensovci dva kiflna, bider; Cigan Marija, Črensovci kiflin; Lehko Treza, Trnje bider; Doma Marija, G. Bistrica rogličke; Magdič Aga, G. Bistrica rogličke; Kovač Verona, D. Bistrica piškote; Žabot Ana, D. Bistrica fanke; Ūtroša Bara, G. Bistrica bider; Jantel Ana, Trnje gobo s testa; Krampač Štefana župana žena, G. Bistrica makovice; Žoldoš Ana,

Trnje fanke; Žoldoš Matjaša žena, Trnje fanke; Zelko Ana Velka Polana gostüvanjsko štrūco s cmerom; Prša Marija, Žižki tenke pogače; Jakšič Marta, G. Bistrica štrūco; Hozjan Kristina, Črensovci krapce; Cuk Anton, Žižki med; Zver Štefan, Žižki med; Škafar Jožefa gospa, Beltinci grbanj s testa; Horvat Jožef, lastnik brezalkoholne gostilne M. Sobota presni vrtanik; Sobočan Martin, Trnje belice.

3. Šolska razstava:

Perko Jožef, dijak meščanske šole D. Lendava tri slike: Judaš küšne Jezusa, lov na jelene, Marija z Jezusekom; Prša Štefan dijak meščanske šole D. Lendavske gorice dve sliki: Marija z Jezusekom i vodina z ladjicov; Bakač Ivan ljudskošolec, Dugaveške gorice tri slike: zaprisega narodnjakov, narava po zimi i šolarka; Süč Štefan dijak meščanske šole D. Lendava slike i zemlevid; Kepe Štefan dijak meščanske šole Gaberje krasen zemlevid; Križanič Štefan dijak meščanske šole, Kot zemlevid; Šola Turnišče razstavila 14 menših i 6 vekših slik; Jakob Karol, poslušalec srednje tehniške šole v Ljubljani nad 20 slik, med njimi hišo g. prelata Slavič Matjaša vseučelišnoga profesora v Ljubljani; Šola v Žižkiv razstavila: 9 domačih brisač, dve capi, 13 robčkov obšitih i lesne izdelke kakti omar, grablice, brano, sekiro, stopo, košarico, jarme, talige, krnico i nož po več falataj.

4. Obleka domače obrti.

Cigan Marija Črensovci, stenske preproge (tepihe) i vankiš; Frumen Matilda dve obšitivi capi; Lutar Števan M. Polana: dve stolnici, tri vankišnice, capo, džok i velki robec; Prša Jožef M. Polana: brisačo, dva prta, hlače i robačo; Hozjan Jožef M. Polana par spodnje obleke; Gerič Števan M. Polana: torba, spodnja obleka dva para, pet prtov, brisača, stolnice; Horvat Števan Žižki dva prta, brisača; Prša Kata Žižki tri prte; Dominko Jožef Trnje robačo, hlače; Sarjaš Albina Trnje dva robčeka; Grškovnjak Roza Žižki: capa, diagonalno ročno delo, stolnica vankišnici; Sarjaš Sabina Trnje, dva robčeka našitiva; Matjašec Števan Lipa: 8 brisač, dve stolnici, platna do sedem metrov, capo; Bohnec Jožef Trnje: hlače, 10 lakti domačega platna; Ferencak Martin Lipa stolnico; Pal Števan Lipa štiri olstove obšite; Koren Števan Lipa hlače; Zver Števan Lipa dvoje hlače; Hozjan Števan V. Polana hlače; Litrop Števan V. Polana robačo; Jaklin Števan V. Polana prt i brisačo; Kustec Števan Črensovci tri prte; Kolenko Verona Črensovci

prt; Doma Treza D. Bistrica ročno delo; Koštric Evelina ročno delo; Kovač Verona D. Bistrica prt, brisačo; Matjašec Števan Lipa 5 brisač, dve stolnici, 3 heklane robčke pet obšitih robčkov, 12 obšitih olstovov, cape; Sarjaš Andraš, sabo Črensovci, par moške obleke, obleko za deco i ročno delo.

5. Obrt.

Šebjanič Jožef, stolar Črensovci dve remi; Horvat Števan, črevlar Črensovci dva para nizkih štofetlnov čarne i žute; iz Turnišča so razstavili sledeči črevlarje štofetlne: Zver Franc par, Zadravec Franc dva para moskih, Zadravec Ivan par malih detečih, Petek Ivan par moskih, Zadravec Števan dva para ženskih, Lacko Anton par moskih, Polanšak Števan tri pare detečih, Horvat Franc par črevlov, Zver Joško dva para štafetlinov, Koren Franc tri pare polštofetlnov, Zadravec Ivan dva para štofetlnov i par črevlov, Pal Števan Lipa lagev za troje vrste vino; Horvat Peter Žižki dve šampeti.

6. Domača lesena obrt.

Gerič Števan M. Polana: šibnato košaro, lederno torbo, slamnate košare; Šernek Franc M. Polana lestvice na kola, velko krnico; Tivadar Jožef M. Polana štiri rasohe, dvoje grable 16 goževk; Prša Kata Žižki, slameno košaro; Lehko Martin Trnje leso; Horvat Marko Trnje koš; Horvat Števan Trnje koš, dve košari, grable, rasohe; Bedrnjak Ivan Trnje dva rihla; Gergorec Jožef, Petanci remi za kepe; Kūhar Pavel dijak, Ižekovci, tamburico; Hujs Jožef Kūkeč cerkev i gobo za roje; v cerkvi ki je spodobna do pičice k cerkvi pri sv. Bedeniki, je bila slika predsednika odbora g. Klekl Jožefa, šteroj so včele napravile reme z voska i meda; Horvat Alojz osnovnošolec z Bratonec lokomotivo; Cigan Matjaš Žižki, škrinjo; Lutar Števan M. Polana, stopo, štiri šprelice, frošanico, hublič, motionico, krnico z luknjicami, dve vijači, beden, palico, slamene košare; Prša Jožef M. Polana vijačo, dvoje rasohe, kosišče, tri štile; Horvat Marko Trnje slamnati koš; Bohnec Jožef krblačo; Törnär Ivan V. Polana trlice, garnuke, špice za kodila, rihel, preslico, motovilo, greben; Matajič Števan Hotiza kosare i košarice za krüh; Prša Janoš Žižki, korblat (kolovrat); Prša Vilmoš Žižki belo košaro; Jakšič Števana dovica Žižki zeleno košaro; Godina Matjaš D. Bistrica beden, delan l. 1772. visiki je 140 cm. premera pa ma meter; Lejko Martin Trnje leso; Žalig August D. Bistrica trambolice; Matjašec Števan Lipa dugi nož i stari rovaš; Šola

Črensovci pet pletenih košar; Dominiko Jožef Trnje, krbljačo, dva rihla; Horvat Števan Trnje rasoje, grable, koš, 2 košari iz slame.

7. Lončarstvo.

Rožman Martin Bogojina: kulač, dve ročki, dva možara (teglina), dve vazi, tri lončke; Rožman Ludvik Bogojina: bidračo, dve sklečki, vekši lonec, tri menše piskre.

Razstavo je obiskalo desetjezero ljudi i je zbudila veliko pazko posod; vsem se je nad vse dopadla. Pohvala se je etak glasila: „*Tak lepe reči so tū, da spadajo v muzej.*“ Kak lepa dela domače naše slovenske hiše so bila tū zbrana! Kak lepi je bio tisti popoinoma v dobrom stani se nahajoči prt, v šterom je pred 60 leti hodila sneha k zdavanji! Naše ženske i deklet, moški i dečki morejo ponoviti to staro obleko i staro domačo šker pa ne ostanejo jezerke, nego milijoni prihranjeni v par letaj!

Franjo Horvat.

V sprotoletji ...

*Življenja tihi mir
se najde le doma ...*

Gde gingavo cvetje slana vmori, oveni i se pošuši. Povezne svoje glavice i se skloni k zemli. Istina da požene zemla pa vō novi cvet, ali ti je več ne podoben prvomi i tūdi tiste lepe pisane farbe več nema ... I meteki, čeravno se ziblejo nad njim, svoje duge rilčke nekam z žmečavov devlejo v rožne kelihe, ar nega v njih več tiste sladkosti, štero so našli v prvom sprotolešnjem cvetju ...

Bilo je na sprotoletje. Kovačov Jūri so hodili sključeni okoli hiše i si gučali sami s seov. Kak da bi nekaj iskali, kak da bi svoje križe šteli povedati hrambi i friškomi zelenji v ograceki. Meli so že prek sedemdeset let i vlasje na glavi so njim že bili seri. Čeravno so bili negda močni i velki, da se jih je vsakši bojao, so zdaj hodili sključeni i slabi; i što jij je vido, se je zamislo, ar spoznao je, ka smo i kam mammo vsi ednok priti...

Kovačov Jūri so bili sami. Meli so tri siné i edno hčer, štera je odišla z možom prek na Štajar že pred nekelkimi leti. Sinovje so pa bili vsi v Ameriki, gde se jim je dobro godilo, ar so bili skrbni i šparavni. Pošilali so svojemi oči lepe peneze, dolare; če bi šteli Jūri, bi lahko lumpali cele dneve i noči. Ali toga so ne šteli. Ne so šteli naimre biti svojjoj deci za slab vzgled. I tak so živeli tiho, samotarsko, skoro puščavniško življenje ...

Ali čeravno so bili Kovačov Jūri

sami, vendar so jako bili skrbni pri vsakšem deli i čistoča je bila v njūvoj hiši prva, ar so jo ljubili že od mladih let.

Bilo je odvečera. Sprotolešnje sunce je levalo novo življenje vsakšemi stvorjenji. Včele so brnele okoli včelnjeka i se veselile toploga sunca. Kovačov Jūri so sedeli pred hišov. Na nosi so meli velke očalje i so molili iz edne starovične knjige. Bili so zamišleni v bože reči i niti neso čuli škornjanca, šteri je spevao nad njim lepo pesem v čast Bogi.

Na njive so se pelali ljudje orat. Biči so pokali i mladi glasi so spevali. Vse je bilo kak istinsko prerojenje zemelskoga stvarstva.

Po beloju cesti, štera je bila šče nekelko vlažna, se je pelao mladi dečko. Gono je biciklin, kak da bi se njemi mūdilo. Bio je vnuk Kovačovoga Jūrija. Ime njemi je bilo Tonči. Star je bio osemnajst let. Meo je okrogla i rdeča lica, oči so njemi gorele kak dva vogla žarečiva ...

Gda je prišeo pred hišo svoje-ga dedeka, je skočo veseli z biciklina. Jūri so ravno poglednoli gori i so skoro ne vervali svojim očam, da prihaja k njim njūv vnuk. Stanoli so i šli proti Tončiji. On pa je postavio biciklin k ploti i dao roko dedeki.

Veselo sta se pozdravila. Jūriji so postale oči skuznate i so pravili:

„Bog te je prineso, moj sin. Jako me veseli, da si prišeo. Mislo sem, da ste že vsi pozabili na mene. Zima mi je bila duga i v svojoj samoti sem iskao tolažbo v spominaj. Kak sta kaj oča i mati?“

„Dobro se počutita, dedek. Hvala Bogi, vsi so zdravi i naši domači vas vsi pozdravljajo. Jaz sem se ne mogo vzdržati, da ne bi prišeo k vam. Zdaj sem se oslobodo i sem postao tišlarski detič. Proso sem zato vërta, naj bi mi dovolio bar dva tjedna, da bi šo k vam, se, gde mi je najlūbše, ar v vašoj bližini se čūtim istinsko zadovolnoga. Tū se čūjejo lepe pesmi i človeka Slovenske krajine zna razveseliti samo zemla, gde njemi je tekla zibeo ...“

„Veseli me, Tonči, da si se ne spozabo z naših krajov v velkom varaši. To je lepo posvedočenje, da šče lūbiš grūdo, gde so živeli naši očevje i dedeki. I pravo lūbav skaže vsakšemi starci tisti, šteri pravi, da lūbi tisto, ka lūbimo mi, gde smo mi pri deli zbudili svoje moči i se šče samo v spominaj lahko povrnemo nazaj v preminoče dni ...“

„Dedek, zakaj ste ne prišli vi k nam na Štajar bar na zimo. Vendar bi vam jakše bilo pri nas, gde jih je več vkūp i gde bi se lahko špilali s svojimi vnūki i vnūkicami. Nanč ne bi

znali, gda bi minolo vreme. Pa kak bi vas radi poslušali vsi, gda bi pripovidavali o velikih djanjaj toga ali onoga junaka.“

„Sin moj, bolše je itak tak. Jaz sem povedao tvojemi oči i tvojoj materi, da ne zapūstim zemle, gde sem gori raseo, Zakaj pa sta odišla njiva od mene?“

„Pūstiva to, dedek. Povejte mi, kak je kaj vaše zdravje?“

„Za silo šče ide. Samo ne vidim že dobro i noge so mi postale boleče. Rado me reže i dostakrat me boli zātane. Ovači je vse v redi.“

„Znate ka, dedek? Dobro znate, ka vas mam rad. Rad bi vam bio na pomoč, ali prle šče moram v svet, da se šče bole vōnavčim v svojoj meštiji. Mislim, da bodete zadovolni. Oča bi raj bili, da bi odpro delavnico doma. Ali povedao sem, da ščem raj priti k vam!“

„Vidiš, ti si dobro zmislilo. Tak bo tūdi prav.“

Celiva dva tjedna je ostao Tonči pri dedeki i Jūri so bili veseli. Kak da bi tūdi oni postali mladi, so hodili z vnukom vseširo: po polaj, senožetaj i logi. Pokazali so njemi vsakšo njivo, vse, ka je bilo njūvo. I toga je ne bilo malo.

Sosēdje so se celo čūdili Jūrjo-voj bistrosti. Mislili so že naimre vsi, da nedo več dugo. Ali v istini so bili šče preci močni i Tonči je bio toga veseli, ar je šteo ednok šče pripraviti svojemi dedeki vesele vōre, ar jij je spoštūvao ne samo kak dedeka, nego tūdi kak staroga človeka.

Gda sta dva tjedna minola, je Tonči šo nazaj v varaš, da bi se šče bole spopuno v tišlarskoj meštiji. I Jūri so bili kak nanovo prerojeni. Ne so bili več tihi, nego bili so zgovorni, radi so po dugom vremeni pali gučali z vsakšim, s starimi i mladimi; tūdi so začnoli pelati vërstvo z novov močjov, kak da bi si šteli spraviti šče več grūnta, kak so ga meli dozda.

Vse to so pa delali za svojega dobroga vnūka. Dolare, štere so jim sinovje iz Amerike pošilali, so vse ponūcali zdaj na vërstvo, s tem, da so kūpūvali več zemlé, senožeti i tūdi log so kūpili.

Kovačov Jūri so bili od najbolje skrbnih vërto v celoj občini. Tūdi po tanače so hodili vsi, šteri so šteli pobolšati svojo zemlo.

II.

*Z novim sprotoletjom
novo sunce vzide
i z dišečim cvetjem
sreča k domi pride...*

Minolo je pet let. Kovačov Jūri so ravno prišli iz varaša. Bili so ob-

lečeni v svetešnji gvant. Črevli so bili zbičani šče izda, ar so se vozili v varaš i so si jih ne zblatili. Meli so že naimre lepe konje i močnoga hlápca, šteri jim je ponágao pri deli. Pri njih je bila zdaj že tudi njüva sestra, Bára, štera je oprávlala kühin-ska dela. Bila je skoro dvajseti let mlajša. Bila je skrbna kak brat. I tak je bio Jürjov dom kak nanovo prebūjeni včelnjek.

Jüri so potegnoli vö z žepa veliko pismo. Bilo je Tončijovo. I v njem je bilo popisano, kak se je Tonči oponašao i kak je delao pri vérti. Pismo je kazalo, da je bio Tonči istinsko pošteni i marlivi. I to jih je veselilo, ar zdaj so meli zadoščenje, da jih bude njüv vnük istinsko spoštüvao, kak je pravo pred petimi leti.

Sprotoljšnje sunce je toplo sijalo tisti odvečerek, gda sta pričla k Jüriji Tonči i njegov oča. Lepiva čarniva konja sta bila vpreženiva v kočije. Tonči je bio oblečeni v čaren gvant. Bio je že svoj mešter. Znavčo se je dobro vö, kak je nücao . . .

Gda sta Tonči i njegov oča stopila v hišo, so bili tam že nešterni sosidje. Na stoli je bilo več pintov vina i slatina. Vsi so stanoli s svojih stocov i dali roké obema prišlekoma.

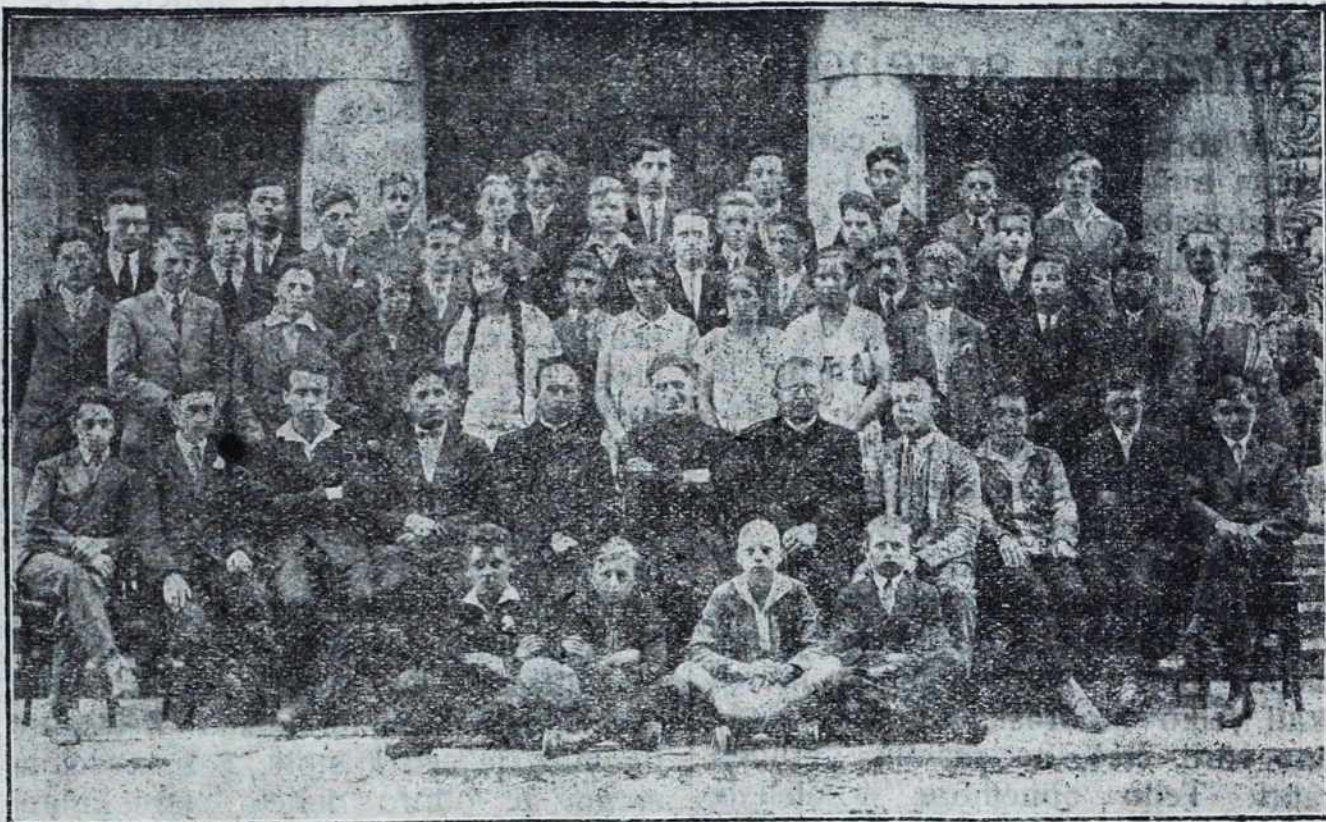
Jüri so postavili Tončija za stolom na častno mesto. S tem so ga štel počastiti i njemi pokazati, s kelkov lübeznostjov povračüje stari človek lübv mlajših.

Gda so že sedeli nekelko časa, teda so stanoli Jüri i pravili Tončiji s tresočim glasom:

„Genjeni sem do skuz, Tonči, ar sem čüo od tebé vsikdar samo dobre glase. Delao si kak marlivi človek i živo, kak Bog zapovedava. Zato te tudi ščem počastiti tü pred tvojimi prišestnimi sosédi i pred tvojim očom. Moji sinovje so privolili v to, da dam prek svoje imanje tebi. Vze mi ga i bodi srečen. Zročam ti klüče od vsega; jaz sem že stari i vzemi vérstvo v svoje roke. Mislim, da se ne bom znoro v tebi, ar človek poštenja i lübeznosti, kak si ti, nemre zgübiti svoje globoke vere.“

Tonči je gledao i poslušao. Bio je ves začüdeni od toga. Toga si je ne mislo, da bi njemi dali dedek verstvo včasi prek, gda bi prišeo k njim. Sprijao je zato verstvo, a gda je prišeo do klüčov, teda je pravo:

„Dragi dedek! Skazüvali ste mi vsikdar lübezen, Bog vam jo poplačaj. Sprejmem vérstvo, ali klüče vzeinem samo tak, če te vi z njimi ravnali. Ka je odsemao moje, naj bo šče bole vaše. Trüdo se bom, da vas osrečim i se vam z lübvajov skažem zahvalnoga i vrednoga vašega velkoga dara. Od

Letošnji višješolci — gimnazijci.

dnešnjega dneva bojte mo j tanáčnik. Delati vam ne püstim, ar starost se mora spoštüvati. Živte z menov, kak bi bila edno, bodite zadovolni v mojoj bližini i čuvaj vas Bog! Živi vas naj šče On vnoga leta i vam da po smrti zaslüžena sveta nebesa!“

Teda so zdignoli kupice vsi, ka jih je bilo v hiši, na zdravje dobromi starci Jüri so jokali kak malo dete od veselja . . .

* * *

Čas je bečao. Tonči je delao v svojoj novoj delavnici, štero so njemi postavili Jüri, veselo i vsakši je noso k njemi delo, ar je delao lepo i po nizkih cenaj. Ne zapravlaov verstva, kak to delajo vnogi v denešnjem vremeni, če dobijo vérstvo prek, nego šparao je i ga povekšavao s trüdom svojih rok . . .

Gda so Jüri zbetežali i čütili, da se njim bliža zadnja vöra, teda so pozvali k sebi Tončija i njemi pravili:

„Spuno si, moj sin, vse ka si obečao i mi skazüvao lübv. I to je moja radost, moje veselje zdaj, gda se mi bliža skradnja vöra. Naj te blagoslovi Bog i gda se oženiš, bodi veren oča svojoj deci, vči jo i zgajaj v božem strahi, ar istinsko srečo najde v življenji tisti, što zavüpa v božo vsemogočnost. Ka valá človeki, če si pridobi bogastvo celoga sveta, v svojoj düši pa trpi škodo i blodi v nemiri.“

Jüri so se lepo spovedali i po nekelkih vöraj zaprli svoje oči k večnomi počinki i odišli tá, gde je doma večni mir i pokoj.

Skoro cela ves je bila na spré-vodi Jürijovom. Tonči je jokao pri

trügi svojega dedeka, ar lübv, štero je čüto do njih, bi rad njim skazüvao šče duže na zemli.

I za par tjednov je dao postaviti na grob svojega dedeka lepi spominski križ. Poleg križa pa je stao iz beloga marmora velki angeo v naturnoj veličini, angeo mira, šteri je držao venec nad grobom dedeka, venec lübavi dobroga vnüka . . .

Šla je mimo nas tiha in bela
Velika noč.

Naše duše je vse z mehkimi rokami
objela,
kakor bi mati šla
mimo nas — tujcev preplašenih.

V tišini tistega večera sem pokleknila
pred oltar,
jaz, ki sem najbolj sama hodila svojo pot.

Tisto noč je stopil iz oltarja Bog
in je prižgal v moji düši ugaslo večno luč.

* * *

Tako še nikoli ni bela bila,
tako blizu srca
ni še hodila. —
Nocoj se je vsa k meni sklonila,
biserov belih je v düšo mi natrosila:
tihih, pretihih solz.

Kdo je zdaj še ubog? !
Križi so naši vsi zlati,
za roke nas vodijo božji krilatci,
v goste nas kliče sam Bog.

KOCEL

Jütrašnji sprehod.

V törmí varaške farne cerkve je začnola biti vöra. Pečarov Joška se je predramo z mučeni senj. Oglasso se je zvon. Bilo je pet vöra. Joško je komaj stano s postele. Glava njemi je bila žmetna, po vsem tejli je čüto utrüjenost. V maloj i tesnoj hišici je bilo šče kmično. Tak na pou je razločo knjige na stoli. Bilo jih je dosta, debelih, neprijaznih že odzvüna. Pri pogledi na nje njemi je spadnolo na srce nekaj žmetnoga kak kamen. V njij je vido nekaj groznoga. Knige skrivlejo modrost, do štere je tak žmetna pot. V mrtvih literaj moreš iskati velko modrost. Gledaš v nje edno vöro, čteš, ne razmiš. Trüden grataš. Tejlo obnemore, v düši je püsto i prazno. „Oj, nesrečne knige, zakoj se morem z vami mantrati?“ se je strgalo z Joškovoga srca.

Čemerje so ga popadnoli. Čemerje na knige, na kmično hišico. Zgrabo je krščak i skoro bežao na cesto. Tü se je stavo. Nindri daleč so škripala kola. Sosidov pes je žalostno cvilo. S krčme se je priujckao pijanec. Spevao je s hripavim glasom. — Joškovo düši je kričalo od bridkosti: „Vkrej s toga kraja nesreče i gnüsobel!“ Napoto se je po cesti brez vsakšega cila. Naednok se je znajšeo odzvüna varaša. Prišeo je k sebi. Obrno se je po poti med njivami. Pot je bila mejka, zaraščena s travov. Potegnola je od vzhoda ladna sapica. Čisti zrak je Joška malo osvežo.

Začno je gledati okoli sebé. Henjao je. Na vzhodi je bilo vse krvavo od jutranje zarje. Pomali se je pokazala svetla rdeča krogla. Liki biseri se je zasvetila rosa na žiti i travi. Zablesketala so se varaška okna i streha na törmí, Visiko v zraki je spevao škorjanček svoje lepe popevčice. Ne daleč od Joška so se belile med drevjom stene staroga grada. Joškove misli so se ne stavile na njem, nego so odletele prek ravnoga pola i zelenih šum v malo vés — domo. Oj, dom! Neizrečno velko koprnenje se je polastilo Joška. Zaželo si je, ka bi meo peroti, ka bi zleto domo, gde nega žalosti i trpljenja, nego veselje, lübezen i sreča. Bridkost njemi je napunila düšo. Začüto je vso žmečavo zapüščenosti. Na glas se je razjokao od žalosti i bridkosti: „O, zakoj sam ne doma!?“

Dele je stopao po poti. Varaš je ostao za njim. Žalost njemi je ne odišla s srca. Prišeo je do križa. Henjao je. Okoli križa so cvele margetice i fijolice. Prijeten düh se je širo okoli. Joški je obvisno pogled na Odküpitelovom obrazi. Sunčni ža-

rek se je opirao v bože obličje. Zveličarove oči so bile pune bridkosti i nebeške milobe. Bole odspodi na križi je bila tablica, na šteroj je bilo nekaj napisanoga. Joško je stopo bliže. Litere so bile od dežja precí dol oprane. Komaj je prešteo reči: „Po trpljenji k odičenji!“ Zagledno se je na križ i se zamislo. Tüo so njemi pravila Kristušova vüsta: „Trpi sin moj! Jaz sám sem posveto trpljenje!“ Joški se je zjasnilo pri tej nemih Zveličitelovih rečaj v srci. Gratalo njemi je ležej. Obrno se je nazaj proti varaši, šteri se njemi je ne vido več tak strašen. Pomali se je vračao, premišlavajoč reči, štere je čteo. Gda je stopo doma v hišico, se njemi je ne vidla več tak tesna. Ne je čüto več žalosti i zmantranosti. Z jasnim licom si je seo k stoli i z veselim srcom je odpro debelo staro knjigo pred seov.

Picekova smrt.

Grabarov Tinek je bio star kakših pet let. Dva tedna pred Vüzmom so njemi mati obečavali lepo „pisanko“, če de vrli. Tinek se je potrüdo, da bi bio jako vrli, kda so ga mati videli. Prišeo je vüzem i Tinek je dobo pisanko (jajce). Bila je tak lepa, da se je Tinek ne mogeo nagledati. Samo edna žela ga je mantrala. Rad bi meo več takših pisank. Šo je k materi.

— Mama, što je dao to pisanko?
— Picika je znesla.

Dale Tinek ne spitavao. Šütao je pomali vö v dvor, kde je kvočka vodila piščance. Šo je k njim. Piceki so ga poznali, zato neso bežali pred njim.

— Pic, pic, pic! — jih je začno Tinek zvati.

Včasi so bili pri njem. Tinek je ednoga zgrabo. Pokazao njemi je pisanko.

— Vidiš, picek! Znesi mi edno takšo pisanko!

Pišče ga je gledalo i migalo s perotami.

— No, znesi mi pisanko — je silo mali.

Malo je čakao. Picek je ne šteo bogati. To je Tineka razčemerilo. Pišče je začno stiskati. Siroče je začnolo brečatii Dugo ne moglo, nego je samo odpiralo klün, nazadnje pa njemi je glavica omahnola. Bilo je mrtvo.

Tinek je nekaj časa gledao mrtvo pišče, potom pa je spüsto i šo dale.

— Zakaj pa ne štelo znesti pisanke?! — si je zgučao, pred mater pa ne vüpaio, ar se je bojao, da bi njemi s palicov sprašili hlače.

Znao si je pomagati.

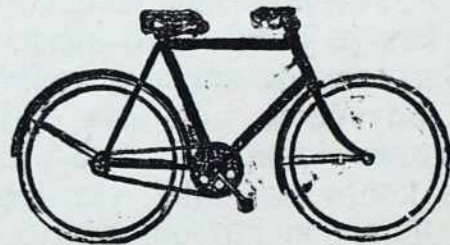
Zdravnik pride k betežniki, šteromi je dopüsto, da sme spiti na den samo eden glaž vina.

— Za božo volo, ka delate! Jaz sem vam dopüsto samo eden glaž vina, tü pa vidim tri glaže.

— Znae gospod — odgovori betežnik — jaz sem bio tüdi pri dve-ma drugima zdravnikoma i sta mi tüdi tistiva dopüstila vsakši po eden glaž. Tak zdaj mam tri.

RITUPER ALOJZ

mehaničar i trgovac z biciklini
v MURSKOJ SOBOTI

ma skiadišče najboljših biciklinov i delov za bicikline. 14

Vse blago ceneje

prodavati a vendar dobavlati v najbokšoj kakovosti more svetovna razpošiljalna tvrdka H. Suttner iz razloga ar njej to omogoča njeni ogromen promet. Za samo

22 Din se dobi fino poniklano brivsko pripravo št. 12.207 z 2 ostrinama, jako lepo izdelano. A dunajska ročna harmonika št. 13116 z 10 tipkami, 2 basi, 2 zborna, velikosti 24x11½ cm, z 10 gübami na mehi, v lepoj izdelavi košta samo

168 Din po povzetji ali če se penez pošle naprej, brez vsakoga rizika, ar to ka ne vgaja se zamenja, ali pa se vrne penez.

glazbila,
žepne nože,
brivske
potrebščine
jekleno blago,
kühinske
predmete,

plašče za
gospo gospode
i deco,
perilo,
črevle, obleke,
nogavice,
igrače

i jezere raznih predmetov za vse namene v velikoj novoj ilustriranoj domačoj knigi.

Tüdi Vi dobite k šenki

to knjigo, če jo z dopisnicov zahtevate od svetovne razpošiljalne tvrdke

H. SUTTNER,
LJUBLJANA št. 945.

ŠTEFAN LAZAR:

KRALJICA ESTERA.

Povest po zgodbi iz Sv. pisma.

— Artembares.

Norec se je vrgel pred njo na tla in ji je poljubljal rob plašča.

— Moja vladarica! Kraljica! . . .

Izjokal se je, potem pa se je začel smejati; ubožec iz navade se je smejal.

— No, naposled en srečen treuutek, ko se mi ni treba prekucevati! Tudi takrat se solžim. A solze so naš največji zaklad. Take so ko biser v morju . . .

Zresnil se je.

— Predvsem mi oprosti, da sem ti brez tvojega privoljenja sledil, toda, po pravici povedano, nisem mogel drugače. Vedel sem že, kaj hočejo s teboj storiti; pričakal sem, kdaj da te pripeljejo iz one proklete palače in sem se lepo neopaženo tudi jaz prikradel za vojsko . . . In sedaj, ko so odšli ti mali kserksi, ki bi ob dani priliki gotovo radi bili večji tudi od velikega Kserksa, se zgrudim pred teboj, ne kot norec, marveč dobrosrčen človek in ti ponudim, ó kraljica, svojo skromno službo. Sprejmi jo!

— Že nisem kraljica . . . — je dejala Vasti.

— V Kserksovi državi sem reva vseh rev!

Norec se je nasmehnil.

— Meni si kraljica. In mislim, da je za mene moje mnenje najvažnejše. Ostalo je nič. Kraljica si tudi po svojih pravicah in po duši, bodisi v palači, bodisi tukaj, pod milim nebom.

Ozrl se je po krasni pokrajini.

— In ali ni vseeno, ako ne stanuješ v palači? Le naša duša naj bo palača! In se tudi palača spreminja po različnem mnenju. Mala žuželka na primer misli, da je gruda, pod katero biva, krasna, mogočna palača, med tem ko je za mene — da vzamem drugi primer — tudi Kserksova palača samo toliko ko mala gruda.

Ni pustil, da bi kraljica govorila.

— Tako se mi dozdeva, ko da se mi je težek kamen odvalil s prsi. V mestu je velik prah, tu pa je vse tako dišeče! V mestu je mnogo oslov, četveronožnih in dvonožnih in veruj mi, da dvonožni delajo večji prah. Nikoli bi ne hotel biti kralj, sedaj pa se mi zdi, da sem kralj, sto kraljev, celo več: **človek**, ker sem svoboden!

Ptice so začele sladko, glasno tirado.

— Ali slišiš? Ubogi kralji, kako vas pomilujem? Ali slišiš, kako je to krasno! Srce se mi mehča in obžalujem vse grehe! Tudi onega, da sem se rodil. Prejasna kraljica, jaz mislim, da je to oni raj, o katerem govorijo sinovi Izraela!

Od veselja se je prekucnil, a bilo mu je — tako se je zdelo — žal; zopet se je zresnil.

— Zadušiti bi hotel onega lopova Šahazgaza! In bi ga zadušil, ako bi imel moč. Če pa bi imel moč, bi najprej sebe zadušil, tako mrzim življenje! In oni Memukam, oni lopov! On je imel obtožilni govor, saj sem bil tam za prestolom . . .

— Memukam? Vsi me zapustijo? On mi je bil najbolj udan!

Zaprla je oči in ko jih je odprla, je razumevanje kar gorelo v njih.

— Kajne, on je Amanov sorodnik?

— Da. Na kraljevo povelje je divje nastopil zoper tebe in je naglašal, da si dvojna grešnica . . .

Natančno je povedal, kar se je zgodilo v posve-tovalni dvorani.

— On je povzročil to nesrečo — je končal svoj govor — toda, danes tebi, jutri njemu. On je bil sovražnik . . .

— Ne.

— Kdo pa?

— Aman.

— Motiš se!

— Aman.

— Saj je on prosil za pomiloščenje!

— Aman.

— Kako neki?

Kraljica je molčala.

— On je bil . . . — le toliko je rekla.

Norec ni razumel, tudi izpraševal ni, ker je videl, da kraljica noče govoriti.

— Vseeno. Kdorkoli je bil, jaz mu že pripravljam zanko . . .

Naenkrat je zaklical:

— Sveta številka sedem!

Visoko, visoko nad njima je krožilo sedem sokolov.

— Raduj se, kraljica! Jaz sem norec, tak norec, da verujem v praznoverje in v taka znamenja. Taki znaki so začetne črke skrite bodočnosti, le razumeti jih je treba. Oh, kako sem srečen! Zmaga bo moja! Moja: ker jaz se bom boril mesto tebe s tvojimi nasprotniki . . . Raduj se!

Sokoli so začrtali na nebesnem oboku tri kroge in so izginili med oblaki.

— In kaj naj sedaj storiva? Tu so te pustili prav po lopovsko, a tukaj ne moreš ostati. Poiskati je treba kraj, kako duplino, kjer boš lahko stanovala, dokler bogovi tvoje pravice ne privedejo do zmage. Pojdiva, kraljica!

— Pusti, Artembares, umreti hočem . . .

— Zato je še čas! In zakaj umreti, ko itak ni smrti? Prej pride kazen! Predvsem pa poiščiva lepo, udobno duplino, v kateri boš živela ko srečni božji otrok! Hodi!

Ljubeznivo je prijel kraljico za roko kakor udani otrok materino roko in kraljica mu je z nekim oživljajočim veseljem sledila, češ, saj ni tako zapuščena, ker so ji bogovi prideli za vodnika ubogega, šepavega norca . . .

Vzpenjala sta se na hrib.

— Tam je špilja! — je klical Artembares in je tekel naprej.

— Svetišče božanskega duha Štranše! — je kričal iz daljave. — Hodi, glej!

Tudi Vasti je šla v votlino.

— Krasno stanovanje! — se je veselil norec.

V notranjosti votline se je svetlikala slabotna modra svetloba, vhod je bil svetel, nekje odzgoraj se je prikradel v njo solčni žarek.

— Prav prostorna je! In ni v njej zveri . . .

— Odkod veš?

— Ni kosti in kakih drugih ostankov . . . Tu bo dobro. Sto zahval dajem vsem bogovom.

Plesal je od veselja.

— Tam bo postelja, iz mahu in dišečih cvetlic. Oni veliki, ploščnati kamen bo miza. Oni manjši stol. Jaz že prinesem vse, kar je potrebno! Še danes ukradem eno pernico in eno odejo . . .

— Ne!

— Potem pa svojo prinesem!

Kraljica se je s solzami v očeh smehjala.

— Ne dovolim . . . Za mene bo tudi to dobro. Mati zemlja bo moja pernica . . .

Artembares je nabiral mah, trgjal travo in je desno polovico votline priredil za spalnico. Drugi kot je namenil za shrambo živil. V prostorno stensko razpoko je postavil vrč za vodo.

— In sedaj grem, prejasna kraljica in bom govoril s Fajdimom. Prinesem ti topel plašč, glavnik, harfo, ruto, živež. V bližini čeblja kristalnočist potočič. Reci, moja gospodarica, ali je za zemeljsko srečo potrebno še kaj drugega?

Poljubil ji je belo roko in duša se mu je v očeh smejala. Rdečo kapo z zvončki je visoko zagnal in je odšel proti mestu.

Vasti je ostala sama.

In dušo je zopet napadlo tisoč boli.

— Ni Kserksa, ni Kserksa . . . !

Do solčnega zahoda je jokala. Dokler se ni Artembares prikazal na gorskem rebri. Dva sta prihajala. On in en osel. Na oslu precejšen tovor. Z rokavico iz batista si je obrisala oči in je hitela Artembaresu nasproti.

— Kraljica, tukaj sva! Jaz in moj prijatelj. On je modrejši, ker je na celem potu molčal. Prinesla sva vse! Fajdime pošilja. Tu so najpotrebnejše reči in predmeti, ki so ti bili najljubši. Bilo je dovolj za tega osla. Za tega modrijana. In on je itak lažje nosil, ker je hodil z mrzlim srcem, jaz pa razgret in bi se skoraj zrušil pod tovorom, ki je bil najslajši tovor na svetu . . .

Kraljica se mu je nasmehnila.

— Artembares, kaj si ti prinesel?

— Mali sinček ti pošilja tisoč poljubov . . .

Kraljica je krčevito zajokala.

— Oh, zakaj ga omenjaš! Prosila sem bogove, da bi se ga ne spomnila . . . Ljubi sin! Ljubi sin! . . . Lepi moj sinček! . . .

Norec je objel osla krog vratu in je spokorno ter ginjeno zrl v tla.

— Kaj dela? . . . Ali joka? Ali me išče . . . Kdo mu boža sedaj kodraste laske? . . . Oh, gorje mi!

— Dobro se počuti . . . In smehlja se . . . Fajdime je rekla, da ga bo nesla pred Kserksa. Kserkses gotovo ne bo mogel odreči prošnje svojega otroka, jecljanje malčka.

Šla sta pred votlino. Artembares je vzel tovor z modrega osla in ko je solnce zašlo, je pričaral na mesto puste dupline lepo dvorano. Potem je naložil ogenj sredi votline in je molil k duhu špilje. Nato sta zavžila mrzlo večerjo . . .

— Lahko noč, prejasna kraljica!

Oslu je vrgel hrano in se vsedel pred votlino. V daljavi so tulili levi, a ni se bal. Gledal je zvezdnato nebo. Na Ahuramazdovem plašču je štel zlate gube. In je do jutra čul nad sanjami pregnane kraljice . . .

IX.

Zivela Parizatis!

Bigtan, eden izmed sedmih kraljevih maršalov je pred seboj prekrizal noge in tako sedel na dragoceni cvetlični preprogi. Z drobnimi, presunljivimi očmi je nepremično zrl v zrak, desno roko je držal na kolenu, z levo pa si je gladil rjavo brado: razmišljal je.

V glavi je moral preobračati neko veliko stvar, ker mu na oljnatorujavem, mrzlem obrazu ni odsevala nobena misel. Precej časa je ostal tako nepremič-

no, potem pa je mehanično iztegnil desno roko in je pozvonil strežniku.

— Kaj ukazuje Bigtan?

— Idi k Teresu, kraljevemu dvornemu maršalu in ga prosi v mojem imenu, da se potruži malo sem. Strežnik je kakor mačka tiho odšel.

In Bigtan se je zopet poglobil v svojo misel, tako da se ni zganil in se je šele takrat ozrl kvišku, ko je stopil v sobo maršal Teres.

— Bigtan, prišel sem in veseli me, da te vidim zdravega.

— Teres, vsedi se!

Strežnik je vrgel na ogenj na mizi dišeče kadilo, postavil pred nju osvežujočo pijačo in ju pustil sama. Bigtan je zrl na gosta, ki se je smehjal.

— Kaj je novega?

— Nič.

— Kaj dela Kserkses?

— Ne vem.

— Ti si v njegovi bližini.

— Da, a ne morem do njega.

— Kako to?

— Že več dni se ni ganil iz sobe.

— Kaj dela?

— Mitridates pravi, da molči.

— Molči?

— Da.

— Razmišlja torej.

Srknila sta od svežilne pijače in sta tudi sama molčala. Molk je pretrgal Bigtan.

— Od kedaj?

— Od dne, ko je Vasti odšla.

— Vedel sem.

In sta zopet molčala.

— Ljubil je Vasto — je pripomnil Teres.

Tudi jedila prinašajo od njega nedotaknjena. Z nikomer ne govori, le z Amanom in Mitridatom, ki pravi, da je tudi njegovo oko molčeče kakor temna noč.

— Ljubil je Vasto — je prikimal tudi Bigtan. — Kje je Vasti?

— Ne vem.

— Ali so jo res pustili v gozdu?

— Da.

— Raztrgale so jo zveri.

— Mogoče.

Bigtan je zrl gostu v oči.

— Kaj mišliš: ali bi Kserkses prizanesel Vasti, ako bi se slučajno vrnila?

— Ne.

— Zagotovo veš?

— V zakonu je tako.

— In kaj dela Ženska hiša?

— Spletkari.

— Kdo hoče biti kraljica?

— Vse bi rade bile.

— In sedaj tekmujejo . . .

— Da, a Kserkses se ne zmeni za nje. Šahazgaz se trudi, da bi kraljico Amestriddo, ki ločeno stanuje zopet spravil v Kserksovo milost.

— Morilko?

Teres je prikimal in videlo se je, da čaka na nekaj.

— Teres, ali veš zakaj sem te klical?

— Da, ako mi poveš.

Bigtan se je sedaj zganil.

(Dalje sledi.)

Za kühnjo.

Pecivo k čaji. Zmeša se frtao kile cukra, frtao kile sirovoga žmočaja, 2 žučaka, 1 jajce. Kda je vse to tak zmešano, da se peni, se primeša pomali do pol kile mele i nekelko grozdica (rozine). Renglo namaži z mastjov i jo posipli z melov. Nato delaj iz testa v njo male küpčke. Deni v vročo peč, da se naglo strdi i speče, inači se küpčki razvlečejo, tak da nimajo nikše forme.

Makove pogače. Dobre so, če so dobro napravljene. — Frtao kile maka se naj dobro zmele i se popari z mlekom. Kda se ohladi, primešaj malo nastrügane citronine olüpi, cimeta, 3 žlice meda, 3 žlice ruma, 3 žlice razpüščenoga sirovoga žmočaja i 1 jajce. To mešanico namaži na testo, ki se napravi etak: Vzeme se poldrugo kilo mele, frtao kile žmočaja ali masti, do 5 žučakov, 1 jajce, mlačno mleko i drožje (kvas). To se meša s kühancov tak dugo, da se delajo meheri. Testo i skledo posipli z melov. Skledo posipli i jo deni na toplo, dokeč se testo tak ne gene, da ga bo ednok telko kak prle. Iz toga testa lahko napraviš dve pogači.

Agrarne zadeve.

Sklepi občnoga zbora od 6. aprila.

1. Cena agrarne zemle naj ne bo vekša kak smo na občnom zbori lani sklenoli, to je za najbolšo zemlo prvoga klasa v državi se naj ne določi več v agrarnom zakoni kak 3500 Din. Ar pri nas nega prvogarazredne zemle, se zna, ka de zato cena nižša.

2. Naj se odplačuje agrarna zemla v dugih letaj tak ka se odplača z ednim šuma i intereš. Tak majo na priliko na Vogrskom, kde plačujejo na duga leta agrarno zemlo i plačajo 4.40% od cene agrarne zemle, to je ne celo 5 procentov i z temi izplačajo šumo i intereš. Ki pa šče, lahko tüdi naednok plača ali prle kak de pač meo. Za koloniste se prosijo posebne ugodnosti.

3. Naj se država poskrbi za pe-neze, potrebne za odküp agrarne zemle i naj da te agrarnim interesentom potom njihovih organizanij, ki so od oblasti priznane.

4. Naj se agrarne oblasti obračajo vu vseh agrarnih zadevaj za nasvete (tanače) i predloge posebno pa pri sklepanji agrarnoga zakona na organizacije agrarnih interesentov.

(Dale prihodnjič.)

Novak Števan, Gradšče. Zglasite se v Soboti šterokoli sredo pri g. Celeci

Zgodovinska Bedrnjakova hiša.

(Glej članek: Prva razstava v Slov. krajini.)

Štiri mladenke, ki so pozdravile kraljevskoga namestnika.

(Glej članek: Prva razstava v Slov. krajini.)

v Kmečkoj posojilnici, ki vam da potrebna pojasnila.

Drvarič Števan, župan. Vadarci. Občinski agrarni odbori so razpüščeni od ministrstva. Kda pristonite k agr. zadrugi, si zvolite zadrüžni odbor, kak je bilo v Novinaj objavleno. Te odbor de javo vodstvi zadrüge vse v Črensovce.

Interesenti. Dokležovje. Vašo zadevo smo izročili že 12. t. m. na bansko upravo i to oprosili, naj jo hitro reši.

Casar Ana. Bogojina. Prošnjo odposlali.

CENE:

Penezi (17. aprila.): dolar Din 56.40, Argentinski peso Din. 21, šiling Din. 7.90, lira Din. 2.90, pengö Din. 9.80, marka Din. 13.37, urugvajski peso Din. 50, frank Din. 2.20.

Zlčina: biki, jünci i telice Din. 8—10 (jako debeli Din. 11), krave Din. 4—8, teoci Din. 14—15.—, svi-nje Din. 16—17.— (debele do 18 Din.)

Zrnje: pšenica Din. 200, žito Din. 140, kukorca Din. 130—140, krumpļi Din. 45, ajdina Din. 160, proso Din. 150, črešnjevce Din. 300, mešani Din. 200.

Za naše male.

Vogrin Št. Rakičan:

Od Pepeo Jančeka.

Kak je on to povedao, so stala pred njim kola, kakša si je želo. Zdaj skoči friško na kola i kak je bio na njih, je gvant postao zlati.

Zdaj ščukne konje. Tej skočijo i začnejo bežati kak veter. On se pela i pride do edne krčme. Tam henja i konje prek da hlapci. Te dne konje v najjako štalo, kola pa pusti na dvorišči. On pa ide notri i si zapove večerjo. Po večerji odide spat.

Tista krčmarica je mela tri hčere, štere so ravno te pekle krūh. Zdaj pravi najstarejša hči, da bi ona trnok rada mela tisto zlato jábuko, kak je na kolaj. Mati njoj pravi, naj ide i včasi nazaj pride, da de krūh v peč devala. Hči beži i zgrabi za jábuko i je šče doli zeti ali zobston; gori se je zgrabila i je ne mogla več doli. Mati se v kuhinji čemeru, da je tak dugo nega Zgoni srednjo hčer po njo. Ona beži i vidi sestro pri kolaj i jo z rokov vdari po hrbti ino njoj pravi: „Mati se čemerijo, da te tak dugo nega.“ Nato je prestrašeno vtihnola, ar se je tudi ona gori zgrabila. Mati dugo čaka, naslednje pa zguni najmlajšo hčer po njevi. Kak najmlajša hči vō pribeži, vdari srednjo hčer po hrbti; tudi ona je gori ostala. Mati čemerno z loparon vō pribiži, vdari najmlajšo hčer po hrbti ino pravi: „Ka pa delate tak dugo tū? Krūh že trbe v peč devati, vas

pa nega.“ Dale ne gučala, ar se je tudi ona gorzgrabila.

V gojčno Janči stane, da napreči ino se pela dale. Na poti je srečao kopinara, šteri se je trnok smijao, kda je vido, da so štiri ženske za kolami bežale. Kda je prišao do njih, vdari z boton mater po hrbti. Zgrabo se je gor i je tudi za njimi bežao.

Pelali so se dale. Prišli so do ednoga pastéra. Te je od velkoga smeha z bičom vdaro kopinara prek po pūti. Tudi on je mogao bežati za njimi. Zdaj jih je bilo že šest.

Janči se je zdaj pripelao do grada tiste grofice. Prišao je do vrat, potem pa se je vozo okoli grada. Tista grofica je okno odprla i se je tak smijala. Zdaj je pa Janči skočo doli s kol i je bežao gori. Kda je prišao do grofice, njoj je pravo, da zdaj more ona njegova žena biti. Nato so kola z ljudmi vred preminola.

V gradi so napravili veliko gostiivanje, štero je trpelo 40 dni i 40 noči. Vsaka druga ženska je bila sakačica pa itak neso mogle spečiti pa skūhati, da bi vsem zadosta bilo.

Janči je postano grof ino či je ne mro, ešče dnesden žive.

Slepi kodiš.

V krčmo pride sirota i prosi: Gospa, dajte mi kakši milodar za slepoga sirmaka!

— Kde pa je tisti sirmak?

— Stoji vōni i pazi ali ne ide žandar.

VGANKE.

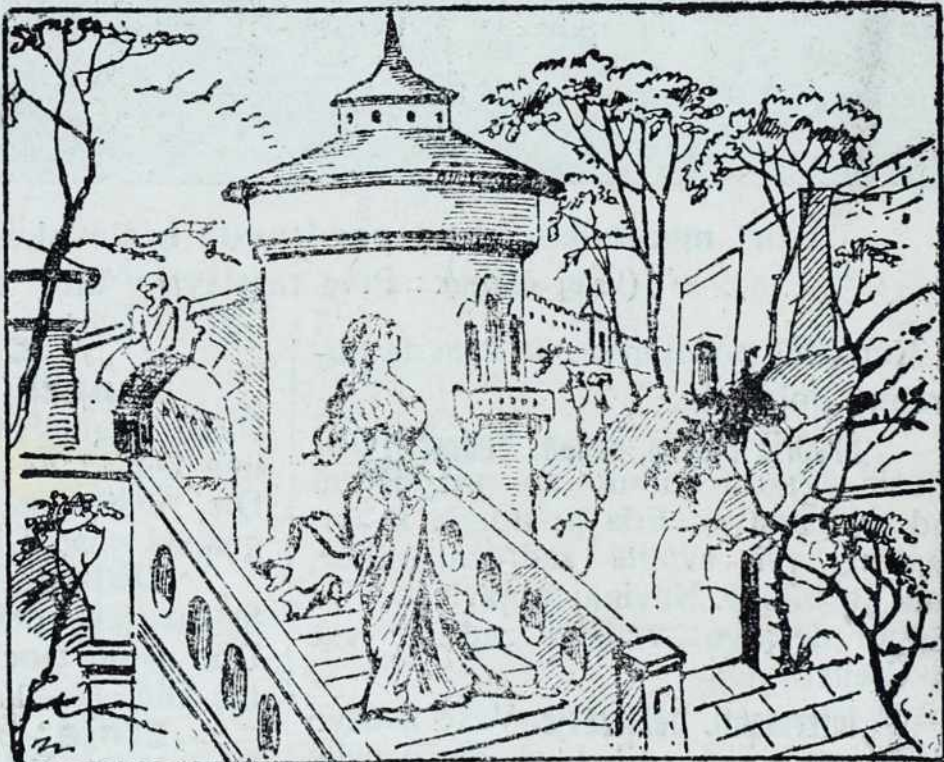
Predzadnja številka. Rešitve nismo dobili nledne. Nagrado dobi Štefan Šeruga, dijak Rankovci i to knigo: Kako smo delali radio.

Zadnja številka.

Rešitev: 1. Punčula (čevla). 2. V Rdečem morji tisto mesto po šterom je Mozeš šo prek. 3. Župnik. 4. S številom: 18. 5. Što drugomi jamo kople sam v njo spadne.

6.) 1. oba, 2. rak, 3. breza, 4. zob, 5. labda, 6. mekla, 7. lan, 8. nit, 9. jež, 10. mesec, 11. april, 12. sreda. Brez dela ni jela.

Imena rešilcov bodo objavljena v prihodnji številk.

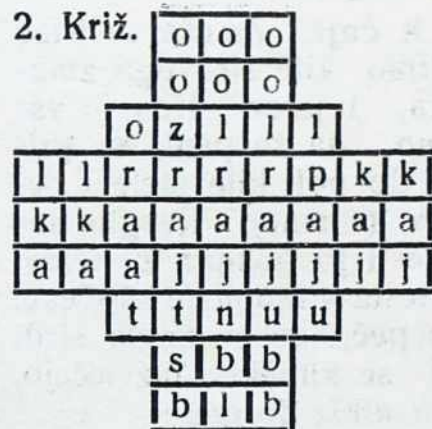

Služabnik se je skrio. Kde je?

Nove vganke:

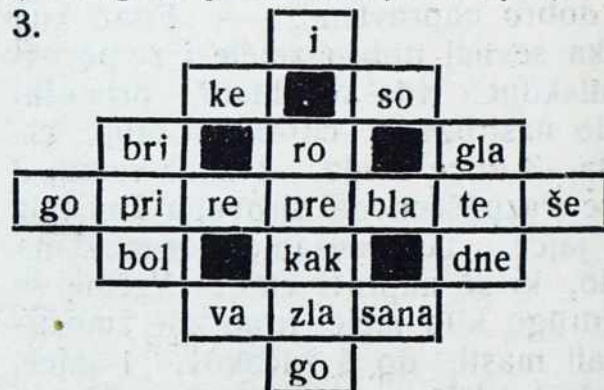
1. Skrito voščilo: P, m, o, e, z, c, d, r, r, u, a, m, v, k, p, o, r!

2. Križ.

(Obe vganki poslaao Kranjec I. dijak.)

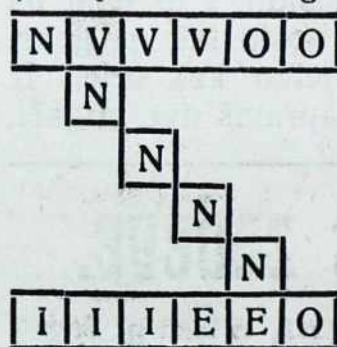
3.

4. Ka je te mož?

Danuljetic

(Obe poslaao Št. Vogrin, Rakičan.)

Iz teh liter napravite tri ednake reči. (Poslala Raj Micika, Gomilice.)

Eden izmed tistih, ki pošlejo rešitev vseh petih vgank, dobi za nagrado vezani letnik „Ilustriranega Slovenca“ (Kniga je vredna prek 100 Din.)

Igre za deco.

Vuk i pastir.

Igralci si poiščejo primeren prostor. Eden je vuk, drugi pastir, ostali pa so ovce. Vuk si zbere poseben prostor, si tam sede i se tak dela, kak da bi šteo ogenj naložiti. Blūzi pride pastir z ovčami. Z vukom se začne pogovarjati.

Pastir: Vuk, ka delaš?

Vuk: Ogenj nalagam.

Pastir: Ka boš z ognjom?

Vuk: Pečenko si napravim.

Pastir: Kde dobiš meso?

Vuk: Iz tvoje črede si jo vze-mem.

Pri teh rečaj vuk skoči i se začene proti ovčam. Te se razbežijo. Štero zgrabi, tista postane vuk. Prvejši vuk pa postane pastir.

„Što me cūka?“

Deca stojijo v krogi. Dva ideta na sredo. Eden zakrije drugomi oči i zakriči: „Tū je slepi prorok!“ Nato ide eden igralec i pocūka proroka za

HIRALNICA — SZEGÉNYHÁZ, MURSKA SOBOTA.

ROJAKI!

Na pomoč med sirmaskimi najsirmaškejšim! Pod tem geslom se je ustanovo odbor za zidanje hiralnice v M. Soboti, predvsem v olejšanje življenjskih težkoč naših sirmakov, po možnosti pa tudi drugih pripadnikov.

Odpor si je vzeo za nalogo postaviti hiralnico najbolje sirmaskim našim sozemljanom z dari i tudi z najskromnejšimi prispevki vsakoga čutečega človeka, ki nje mi je na srci pomagati najsirmaškejšimi našimi sloji.

Naprošate se teda najvljudneje, da blagovolite za to plemenito svrhu prispevati po Vašoj možnosti, da s tem činom tudi Vi olejšate življenjske pogoje najbolj revnih.

V hiralnici se postavijo spominske plošče i blagovolite podpisanimi doposlati besedilo Vaše küplene spominske plošče.

Naj se odzove vsakši našoj človekoljubnoj prošnji!

Za odbor: MEŠČANSKI DOM, Murska Sobota.

EMBEREK!

Segitsünk a nyomorgók között a leginkább szenvedőknek. Ezen jelszó alatt bizottság alakult, amely M. Sobotai községben egy szegényház felépítését szervezte, hogy ezáltal enyhítsen elsősorban a m. szobotai szegényeink nehéz életfenntartási helyzetén. azután a lehetőség szerint más ilyen sorssújtottakon!

A bizottság kötelességévé tette, hogy ajándékokkal és a jószívű emberek legszerényebb adományával, akik szívükön viselik a mi legszegényebb társadalmi osztályunk helyzetét, egy szegényházat építtet a leginkább nyomorgó földieinknek.

A legszívésebben megkérjük e felhívás elolvasóját, kegyeskedjék e nemes célhoz tehetsége szerint járulni, hogy ezen cselekedetével enyhítsen a legszegényebbek nyomorúságán.

Az építendő szegényházban emlékkövek lesznek elhelyezve szíveskedjék az Öntől megvett emlékköbe vésendő szöveget az alulírottak megküldeni.

Találjon visszhangra mindeniknél a mi emberszerető kérésünk!

A bizottság nevében: MEŠČANSKI DOM, M. Sobotai. (Polgári kör.)

vüho. Te pita: „Što me čuka?“ Oni se oglasi spremenjenim glasom. Če prorok vgoni, što je bio, se reši i stopi med druge. Prorok pa postane tisti, šteri ga je potegno za vüho. Če prorok ne vgoni, more biti še tak dugo prorok, da ednok zadene pravoga.

Pošta upravništva.

Delavcom v Nemčiji i na Francuskom i njihovim domaćim. Ar moremo proti plačivati pošto, papir, tiskarno, svojih penez pa nemamo, da bi mesto vas zalagati mogli, vas prosimo, da pošlete včas vi ali vaši domači naročnino, kak naročite naše liste. Nesmo mogoči čakati, ar nemamo penez. Cena Novin je na mesec 6 Din. 50 par. Cena Novin i Marijinoga lista s kalendarom vred pa 8 Din. 50 par na mesec. Magdič Marjetica. Renkovci. Zglasi se pri g. šolskom upraviteli. Tü dobiš odgovor na prošnju. Bokan Franc. Sv. Jürj. Privolimo. Rozar Jürj. Martinje. Počakamo, ve ste že lepo šumo poslali. I. L. Genterovci. Hvala za dobro želenje. Isto i jaz obema želem. Meglič A. Nanteuil. Naročnino celoletno sprejeli. Din. 12 ostalo za dom sirot. Hvala pozdravljeni! Mekiš Janoš, Nuskova. Na letos plačano 315 Din. Podobne i knjižice poslali. Fabian Gjörköš. Klanjec. Sestra plačala 35 Din. i Vi 45. Ka je više, se računa za novo leto. Denša Ivan. Chicago. Peneze sprejeli, prosimo vas, da nam razdelite poslano šumo, kama naj kaj spišemo. Glavač Števan, Beltinci. Prosimo obvestilo, kda ste poslali naročnine polovico?

Podperajte

„NOVINE“!

Vabilo

na 5. redni občni zbor

KMEČKE POSOJILNICE v M. Soboti, r. z. z n. z., ki se vrši dne 11. maja 1930 ob 13 vöri popoldne v uradnih prostoraj posojilnice.

DNEVNI RED:

1. Čitanje zapisnika zadnjega občnega zbora,
2. Poročilo načelstva,
3. Poročilo nadzorstva,
4. Čitanje revizijskoga poročila,
5. Odobritev računskoga zaključka za leto 1929,
6. Slučajnosti.

Če te občni zbor ob napovedanom časi ne bi bio sklepčen, se vrši edno vöro sledkar na istom mestu i pri istom dnevnem redi drugi občni zbor, ki valano sklepa ne gledoč na število navzočih kotrig. Načelstvo.

Seuo za gov. marho po 90 par za kilo odava MURSA na Krapji.

HALO!

HALO!

Najbolše mašinsko remenje od vsake širine iz najboljših čeških fabrik. Vsaki falat je fabriško garanterani. — Kak tudi vsakefele ledra i šujsterskih potrebčin se dobi edino po najnižjih cenaj v trgovini

CÖR ANA

trg. z ledrom i čevlarskimi potrebčinami

MURSKA SOBOTA

Aleksandrova 2.

20

ŽENSKE SKRBI

ne prenehajo nikdar — skrbi za mladost i lepoto, snažnost...

Če tudi Vas mučijo te tajne skrbi, te poskusite ednok ELSA-CREME-POMADO, štera s svojimi posebnimi sestavinami hrani, varje i pomlajuje Vašo kožo. Mozolje, sunčne brazgotine, zajedavci — vse mine brez sledü, minole so tudi gube, te prerane oznanilke starosti! Za nego vlas močna ELSA-POMADA ZA RAST VLAS, ki krepi vlašišče, odstranjuje prhljaj i napravi vlase mehke i blesteče.

Po pošti 2 lonca edne ali po 1 lonec vsake Elsa-pomade stane 40 Din franko če se penez pošle naprej, po povzetji 50 Din.

ELSA-SHAMPOO izvrsten za pranje glave 1 kom. 3 Din 30.

ELSA-MILA ZDRAVJA v 7 vrstaj: mило iz lilijinoga mleka, lilijine kreme, iz žučaka, glicerino, boraksovo, kataranovo i mило za britje.

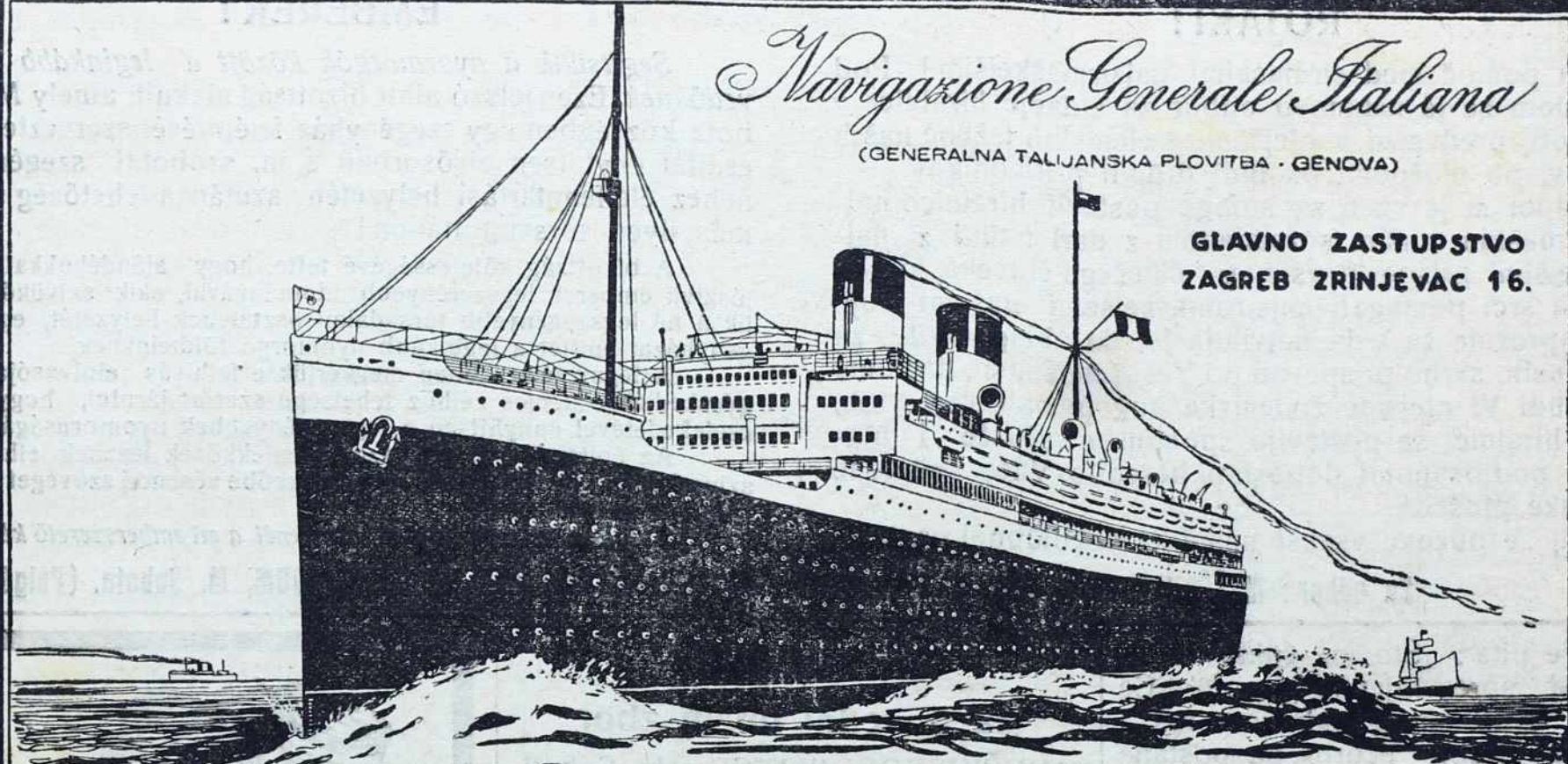
Po pošti 5 kom. Elsa-mila na izbiri stane 52 Din franko, če se penez vpošle naprej; po povzetji 62 Din.

Den za dnevom negujte telo z Elsa-preparati!

To pomaga!

Dobi se vsepovsedik! Kde nega, zvo lite naročiti naravnost pri:

EUGEN V. FELLER, lekarnar, Stubica Donja, Centrala 146.

Navigazione Generale Italiana
(GENERALNA TALIJANSKA PLOVITBA · GENOVA)

GLAVNO ZASTUPSTVO
ZAGREB ZRINJEVAC 16.

NAJKRAĆI I NAJBOLJI PUT
IZMEDJU
EUROPE I AMERIKE

POSOJILO.

PREKMURSKA BANKA D. D. v Murški Soboti je znova vpeljala dolgoročna posojila na zadolžnice (dužna pisma)

proti vknjižbi ali poroštvu po zelo ugodni obrestni meri.

Posojilo na zadolžnice je najbolj ugodno za kmetovalce, ker ni treba ponavljati, kakor pri menicah, vsakega črt- ali pol- leta in odpadajo s tem vezani stroški.

Posojilo-jemalci izrabite to ugodno priliko, ki Vam jo nudi najstarejši in največji zavod Prekmurja. 1

AMATERJI!

FOTOGRAFI!

Naznanjam, da se dobijo v mojej trgovini vse potrebščine spadajoče v fotografsko stroko kak tudi aparati.

BALKÁNYI ERNEST trgovina s papirom i tiskarna DOLNJA LENDAVA. 3

Cement Portland Šplit i Vapno

zagorsko je zastopstvo i glavna zaloga pri V. BRATINA KRIŽEVCI pri Ljutomeri, ki zalaga tudi z deskami, latami, tesanim lesom i raznimi cementnimi izdelki. 4

V markiževskom

hatari se oda prek 3 i 3/4 plüga loga. Več se zvedi v PREKMURSKI TISKARNI v M. Soboti.

Okrogli les (hlode)

HRASTOV najmenši premer 40 cm. najmenša dužina 3 m.

OREHOV najmenši premer 35 cm. najmenša dužina 3 m.

JESENOV najmenši premer 30 cm. najmenša dužina 3 m.

vsako vnožino i tudi posamezne hlo-de (stebila) stalno kupuje i plačuje najbolše cene

AL. NEUDAUER,

lesna eksportna družba z. o. z.

v GORNJOJ RADGONI.

Vsaki kmet, šteri ma kakšo drevo na odajo, naj piše dopisnico na gornji naslov.

Iščemo Poštene nakupovalce v vseh krajih. 3